

José Mauro de
Vasconcelos
JAPON SARAYI

Çeviren: İnci Kut

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

5. basım

José Mauro de
Vasconcelos
JAPON SARAYI

Çeviren: İnci Kut ■ Resimleyen: Kutlay Sındırgı

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. Basım: 2005

5. Basım: 1000 adet, Aralık 2012

ISBN 978-975-07-0516-8

Palácio Japonês, José Mauro de Vasconcelos

© Editora Melhoramentos Ltda, Brazil, 1969

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı

izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

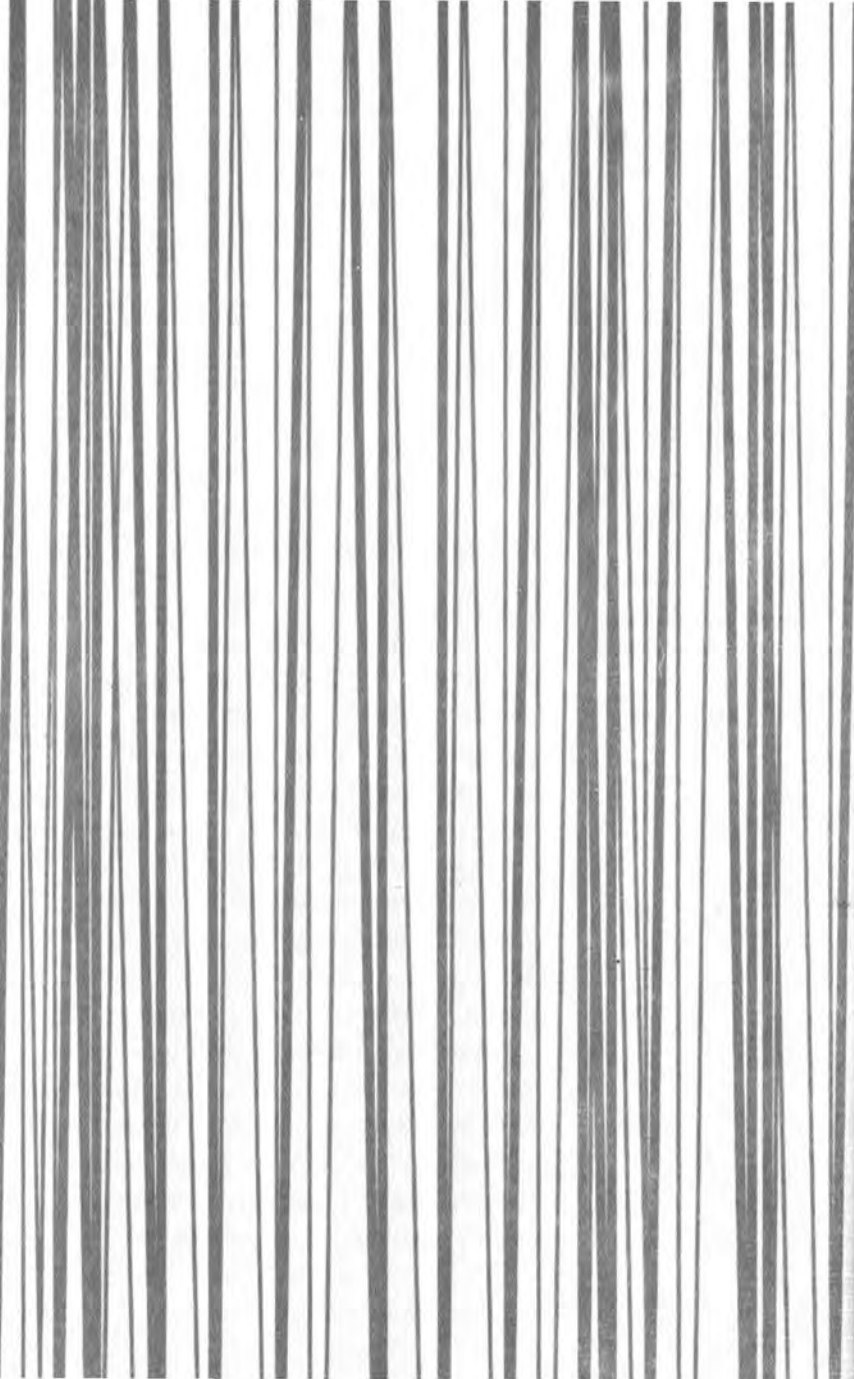

José Mauro de Vasconcelos

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

**HAYATIN O GÜZEL ŞARKISI
KRISTAL YELKENLİ**

26 Şubat 1920'de Rio de Janeiro'da Bangu'da doğan José Mauro de Vasconcelos, çok fakir bir ailenin on bir çocuğundan biriydi. Ailesinin fakirliği nedeniyle, çocuk yaşta, Brezilya'nın kuzeydoğusunda Rio Grande de Norte eyaletinin başşehri Natal'daki akrabalarının yanında yaşamını sürdürmek zorunda kaldı. Okumayı tek başına öğrendi. Dokuz yaşında yüzmeyi öğrendi, şampiyon olmayı hayal etti. Çizim, hukuk ve felsefe gibi çeşitli dallarda öğrenim almak istedi, ama devimci ruh yapısı nedeniyle kısa sürede vazgeçti. Natal'da iki sene tıp okudu. Yeni hayaller, elinde bavulu eski bir şileple Rio de Janeiro'ya döndü. Muz taşıyıcılığından gece kulübü garsonluğuna kadar çeşitli işlerde çalıştı. 1941'de Eğitim Bakanlığı'nın bahçesine heykeli dikildi. Avrupa'yı, tüm Brezilya'yı dolaştı. Yazar 24 Temmuz 1984'te São Paulo'da öldü.

Yaşam Çiçeği

1

Yağmur yağdığında daha da hüzünlenir, canı hiçbir şey yapmak istemezdi. Sanki uyuşukluk, gün boyu, her yaptığı şeye gelir yerleşir, içini kaplayan sıkıntı tam bir kayıtsızlığa dönüşürdü.

Gösterişsiz odasının tek kanatlı penceresinden saatler boyu öylece bakar, yüzünü pencerenin camına dayayarak yağmurun bahçedeki ağaçların yapraklarından damla damla akışını seyrederdi. Kendi kendine bir süre düşüncelere dalar, aynı toprağın içinden değişik türde ağaçların yetişiyor olmasına şaşardı. Ağaçların birbirlerine yakın duran çiçeklerinin hem biçim hem de renk olarak öylesine değişik olmaları da çok hoştu.

Hava, griye dönüşüp ortalık soğuk, çirkin bir görünüm alınca, elleri ceplerinde, pardösüsünün yakasını sanki süzgül yüzünü gizlemek istermiş gibi kal-

dırır, sokağa çıkardı. Soluk sarı renkteki düz saçları alnına düşer, narin yüz çizgileriyle mavimsi denecek gözlerini çevreledi.

Hiçbir amaç gütmenden sokaklar boyunca yürür, hiçbir şey yapmadan kalabalığın arasına karışıp giderdi.

Parası olduğunda daha iyi bir şeyler yerdi. Parası az olduğunda ise, ucuza çıksın diye küçük bir fincan kahvenin yanında bir simitle yetinirdi. Ya da tanıdık birine, kendisine borç para verebilecek bir dosta rastlayana kadar ağzına bir şey koymazdı.

Kaldığı pansiyondaki odasının parasını ödemeyi ara sıra geciktirdiği oluyordu. Ama iyi bir iş yaptığında da gelecek birkaç aylık kirayı birden öderdi. Pansiyoncu hanım, acıyordu ona; hiç kimseyi rahatsız etmeyen, melekler gibi gülümseyen bir ipekböceğine benzetiyordu onu.

Atölye konusunda daha şanslıydı, çünkü atölyenin sahibi olan o yaşlı Portekizli Bay Matias, onun er geç büyük bir sanatçı olacağını, tablolarının çok para edeceğini söylüyor, bu yüzden de kira parası yerine büyük bir alçakgönüllülükle, çizdiği bir deseni ya da yaptığı bir tabloyu, aydınlık bir yüzle, gülümseyerek, kira karşılığı olarak kabul etmekten çekinmiyordu.

Bugün hava çok güzeldi. Nisan ayı son derece dengeli gidiyordu; gökyüzünün tüm maviliğine bürünüp soğukların ilk öpücüğünü alıp getirmişti. İnsanı

yüreklendirdiği bile söylenebilirdi. Atölyeye gidip bir şarkıyı saatlerce ıslıkla çalarak resim yapmak geliyordu içinden. Az önce giyinmiş, saçlarını güzelce tarayıp çıkmaya hazırlanmıştı. Ama daha sokağa çıkmadan, saçları yine alnının üzerine inivermişti.

Oda kapısını açtı. Kapıyı kapatmadan önce dönüp "onların", yani çocukluğundan kalma o hayaletlerin kendisini izleyip izlemediklerine baktı. Küçük treniyle kayığının da peşinden geldiklerini görünce sokağa çıkıp yürümeye başladı. Onun sevecenliğine sığınarak peşinden giden küçük hayaletlerinin başına bir şey gelmesin diye yaya geçitlerini dikkatle geçiyordu.

Pedro böyle biriydi işte.

2

Aslında Săo Paolo gibi güzel bir kentte, Pedro'nun en hoşuna giden Őey Cumhuriyet Alanı'na gitmekti. Biraz kirli, biraz da terk edilmiş olan havuza durup uzun uzun bakardı. Özgürce yüzen kırmızı balıkları, tüylerini kabartıp kafalarını kanatlarının arasına sokan, sonra da o rengârenk tüylerini sabırla, tek tek temizleyen su kuşlarını seyrederdi uzun uzun.

Gözlerini ağaşlara kaldırır, güvercinlere iyice sokulup onlarla konuşabilmek için sincap olmayı hayal ederdi. Büyüklerle ocuklar onlara ekmek ileri ya da patlamış mısır attıklarında ne hoş doluşuyorlardı evreye.

Yine de alandaki parkta oynayan çocuklardan daha güzel ne olabilirdi? Hepsi de kafesten kurtulmuş kuşlar gibi cıvıllı cıvıldı. Koşup top oynarlardı. Hiç kuş-

kusuz onların hiçbirinin kendisinininki gibi bir kayığı ya da küçük treni yoktu.

Atölyede çalışma hevesini o çocuklar veriyorlardı ona.

Ama bugün biraz daha fazla oyalanacaktı parkta, çünkü herkesin dediği gibi nisan ayında gökyüzü daha bir mavi oluyordu. Bembeyaz kuzu sürülerine benzeyen bulutları bir yana itmiş, daha da mavileşmişti o gün gökyüzü. Güneş, altın renkli ışınlarıyla tatlı tatlı parlayıp çimleri aydınlatıyordu.

Boş bir bank bulup oturarak, kimse üstlerine basmasın diye oyuncaklarını dikkatle gölge bir yere koydu, sonra da güneşin ışınlarını daha iyi alabilmek için yüzünü gökyüzüne kaldırıp gözlerini yumdu.

Birisi yavaşçacık gelip bankın öbür ucuna oturmuştu. Ama o umursamadı bile, çünkü bank herkesindi, tıpkı güneşin de öyle olduğu gibi.

Yüzünün ısındığını hissedince konumunu değiştirerek yanına kimin oturduğuna baktı. Yüzü son derece dingin, saçlarını arkada toplayıp atkuyruğu yapmış orta yaşlı biri, yanı başında oturmuş ona gülümsüyordu. Onun o sevecen gülümsemesine o da karşılık verdi. O yüzün güzel bir resim oluşturabileceğini düşündü, çünkü güneş o simsiyah saçlarında daha bir güzel parlıyor, o yorgun gözlerinde daha çok yansıyor.

"Buraya gelmek pek hoşunuza gidiyor, öyle değil mi?"

"Hava güzel olduğunda hep gelirim," dedi Pedro. "São Paulo gibi bir güzel kentte bu alan kadar güzel yer azdır."

"Her gelişinizde güvercinleri seyrettiğinizi görüyorum."

"Evet, seyrederim."

"Sonra havuzun sularının üzerine eğilip kırmızı balıklara bakıyorsunuz."

"O da doğru."

"Sonra da çocukları daha iyi görebilmek için bu köşeye gelip bu banka oturuyorsunuz."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben de hava güzel olduğunda hep buraya gelirim."

İstemeden adamın ayaklarına bakmış, ayakkabılarının çok değişik olduğu dikkatini çekmişti. Bakışlarını kaldırıncaya giysisinin de herkesinkinden farklı olduğunu gördü. Üzeri kırmızı-sarı renkte desenlerle süslü, siyah renkli bir Japon giysisiydi bu. Böyle birinin kimsenin dikkatini çekmemesi ne garipti! Şu Japon mahallesinde, hatta Özgürlük Caddesi'nde kendi tipik giysileri içinde Japonlar gördüğü olmuştur ama...

Adamın güzel yüzünü daha dikkatle incelediğinde bu kez onun da Japonlar gibi gözlerinin çekik olduğunu keşfetti.

"Çocukları çok mu seviyorsunuz?"

"Hayatta en güzel şey çocuklardır," dedi Pedro.

"Ama onları gerçekten seviyor musunuz? Gerçekten sevdiğiniz konusunda yemin edebilir misiniz?"

"Yemin etmeme gerek yok, çünkü kalbimin derinliklerindeki gerçek bu."

Uzun süre birbirlerine baktılar. Adam içini çekti:

"Ah, bu dediğiniz, gerçekten doğru olabilseydi."

İkisi de sustular. Sessizliği bozan Pedro oldu:

"Eskiden en sevdiğim şey çocuk desenleri çizmek, çocuk resimleri yapmaktı."

"Ya şimdi?"

"Bilmiyorum. İyi bir şey yapamaz oldum. Pek içimden gelmiyor."

"Yoksa artık sanatınıza inanmıyor musunuz?"

"Şu sıralar, hayır."

"Neden?"

"Bilmem. Eski hevesim kalmadı. Akıp giden zaman... İlgisizlik... Hiçbir şey yapmak istemeyen ellerimin hantallığı. Kimi zaman parmaklarım bir kalem ya da fırça tutmadan haftalar geçip gidiyor."

"Esin perisine inanmaz mısınız?"

"Doğrusunu isterseniz artık kendime bile inanmıyorum. Sanki artık canım hiçbir şey istemiyor. Sanki yapabildiğim en iyisini yaptım. Belki de..."

"Belki de ne?"

"Belki de erişebileceğim en üst düzey buydu. Yani ben ancak bu kadarını becerebildim. Tam bir sıradan-

lık. Başka hiçbir şey değil.”

Birden canı sigara içmek istedi, boş ceplerini yokladı.

Adam gülümseyerek gömleğinin gizemli cebinden bir sigara paketi çıkardı.

“Bunlardan bir tane denemek ister miydiniz?”

Pedro, daha önce hiç görmediği o değişik sigara paketine baktı.

“Korkmayın, alın bir tane. Ben de bir tane içeceğim.”

Önce kendi sigarasını, sonra da Pedro’nunkini yaktı.

Gözlerini yumup sigaradan bir soluk çekti içine Pedro. Gözlerini yeniden açtığında sanki gökyüzü daha bir mavileşmiş, ağaçların yeşili güneşin ışıltısıyla saydamlaşmıştı.

“Çok değişik bir sigara,” dedi.

“Evet, öyledir. İnsan burada oturup çevresine bakınca, bir ağacın ağaç olmanın ötesinde daha başka bir şey olduğu izlenimini ediniyor. Sanki gökyüzünün basit bir mavilikten öte bir anlamı var. İnsanın üzerine çöken hayatın o yıldırıcı gücü daha bir anlam kazanıyor sanki.”

Pedro, yanıt vermeyerek gözlerini yeniden yumdu. O Japon’a kimsenin dikkat etmemesi olanaksızdı. Buraya sık sık gelen kendisinin de onu daha önce görmemiş olması garipti. Ama bunu pek umursamadı.

Adam yeniden konuştu, ama Pedro gözlerini kapalı tutmayı sürdürüyordu.

"Bu Cumhuriyet Alanı'nı ben de çok seviyorum. Güvercinleri, ağaçları, günden güne ölüp giden yaşlı çınarları, hayvanları. Hepsinden çok da şu Japon Sarayı'nı."

Pedro umursamazlığı bir yana bırakıp şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"Ne dediniz?"

"Duydunuz ya."

"Yanılmıyorsam bir Japon Sarayı'ndan söz ettiniz."

"Evet, öyle."

"Herhalde içinde bando konserlerinin verildiği şu Çin Pavyonu'nu söylemek istiyorsunuz."

"Hiç de değil. Japon Sarayı bir harikadır. Bu koca alanda başka hiçbir şey onunla boy ölçüşemez."

Pedro, biraz da kuşkuyla baktı Japon'a. Herhalde akli pek başında olmasa gerekti. Cumhuriyet Alanı'nın ortasında bir Japon Sarayı'nın ne işi vardı? Buraya onca kez gelmiş, ama hiç böyle bir şeyden söz edildiğini duymamıştı.

Çekine çekine sormaya karar verdi, çünkü bu yaşta insanlara karşı her zaman büyük bir saygı duyardı.

"Bu sarayın burada, Cumhuriyet Alanı'nda olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

Adam, elini uzatarak işaret etti.

"İşte şurada. Ama onu herkes göremez."

"Ya ben?"

"Çocukları çok sevdiğinizi söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet, öyle."

"İsterseniz sarayı hemen şimdi görebilirsiniz."

Onu bu gizemli şeye doğru çeken bir güç vardı. Kendini tutamayarak yaşlı Japon'un ellerini tuttu, ona şöyle yalvardı:

"Ne olur şu Japon Sarayı'nı görmeme izin verin! Onu bir sır gibi saklarım. Hiç kimseye göstermem."

Adam güldü.

"Göstermek istesem bile... Dünyadaki tüm harikaları görme ayrıcalığı herkese tanınmamıştır."

Yaşlı adam, Pedro'nun gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra onun içtenliğine inanmıştı. Kalktı. Pedro'nun sol elinden tutarak sanki adımlarını sayarmış gibi ağır ağır yürüdü. Bir an geldi, gözlerini yummasını söyleyerek elini bıraktı.

Pedro hafif bir el çırpması duydu.

"Tamam. Gözlerinizi şimdi açabilirsiniz."

Önünde daha önce hiç görmediği, sanki birbirlerine dolanmış gibi koca koca dalları olan ağaçlı bir yol görünmüştü. Bir ışık huzmesi dar bir patikayı aydınlatıyordu.

"Böyle bir yolu daha önce hiç görmemiştim."

"Oysa bu yol her zaman buradaydı. Hadi gidelim."

Yol, sanki yeryüzünde gece olmuşçasına, gitgide daha da kararıyordu. Onlara yalnızca o ışık huzmesi yol gösteriyordu. Az sonra yeşillikler yeniden seyrelince, güneş, varlığını yeniden belli etti. Sonunda çok büyük bir alana çıktılar. Korku içinde durdu Pedro.

“İşte orada! Yalnızca bazı ayrıcalıklı insanların görebilecekleri Japon Sarayı. Tümüyle sizin.”

Heyecan dolu bakışlarının önündeki bu güzelliği, şöyle bir görmekle anlatmak olanaksızdı.

Sarayın kıvrımlı koca koca parmaklıklarına baktı. Yüksek duvarların üzerinde gökyüzüne yükselen ucu sivri parmaklıklar vardı. Büyük demir kapısı, sanki tüm bu güzelliği korumak istercesine kapalı duruyordu. Buna benzer bir şeyi filmlerde görmüştü. Ya da tablolarında. Yüzyıllar öncesinden gelmiş çok büyük bir tapınağı andırıyordu. Büyük çatısının yine gökyüzüne doğru uzanan sivri uçları vardı. Saray iki bölümden oluşuyordu. Üst bölümün duvarları sedefli kırmızı renkteydi, alt bölümünkiler ise öyle beyazdı ki insanın gözünü alıyordu. Görebildiği kadarıyla kapısıyla pencereleri ardına kadar açtılar.

Pedro hiç kımıldamadan durmuş bakıyordu.

Sarayın büyük ana kapısında da, geniş terasında da koruyucu kimse yoktu. Yapının tümünü çevreliyor gibi görünen mermer merdivenlerin altında da kimseler görünmüyordu.

Japon, onun düşüncelerini okumuş gibiydi.

"Koruyucular da bu gizemin bir parçasını oluşturuyor."

Pedro'nun gözleri böylesine harika bir şeyin büyüsüne tutsak olmuştu.

"Japon Sarayı'nın, Cumhuriyet Alanı'nın en güzel şeyi olduğunu söylemiştim size."

"Gerçekten de öyle. Bir düş kadar güzel. Ne yazık ki uyandıgımda bu güzellik tümüyle yok olacak."

"Hayır, asla kaybolmayacak. Güzel şeyler insanı tam anlamıyla kendinden geçiriyorsa hiçbir zaman yok olmazlar."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey olmayacak. Benim gitmem gerek. Japon Sarayı sizin olsun."

"Neden benimle gelmiyorsunuz?"

"Birazcık korkuyorum da..."

Adam gülümsedi.

"Korkmanız için bir neden yok. Onun artık sizin olduğunu biliyorsunuz."

"Oraya gidebilir miyim?"

"Elbette. Benim ayrılma vaktim geldi."

"Gitmeyin!.. Lütfen!.."

"Ben görevimi yerine getirdim. Siz uygun bir zamanda karşıma çıktınız. Hayatta her şeyin bir zamanı vardır."

"Ya geri dönmem gerekirse?"

"Oraya canınız istediği zaman gidip gelmenin yo-

lunu siz bulacaksınız. Orada geçireceğiniz her andan yararlanmayı bilin. Size söyleyebileceklerim şimdilik bunlar. Sanki kadife üzerinde yürüyormuş gibi yavaş yavaş yürüyün, çünkü sevgi çok yumuşak bir şeydir. Hoşça kalın.”

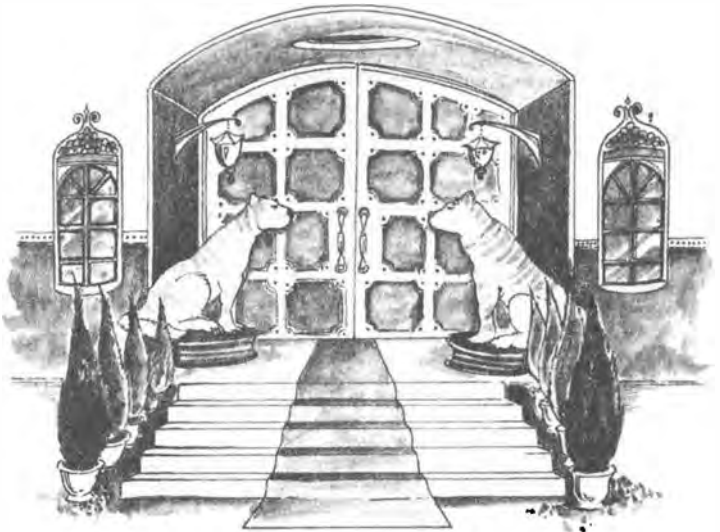
Pedro, geri dönüp bakmadan, uzaklaşmakta olan ayak seslerini duydu. Yüreğinde ani bir hüzün dalgasıyla o güzel, tatlı yüzlü yaşlı Japon'u bir daha asla göremeyeceğini kesin olarak anladı.

Sonra onun söylediği gibi yavaş yavaş yürümeye koyuldu.

3

Parmaklıkların yanına vardığında çevreyi daha iyi görebildi. Ana kapının iki yanında bronzdan yapılmış iki büyük kaplan nöbet tutuyordu. Masmavi küçük bir göl, yuvarlatılmış beyaz taşlarla çevrelenmişti. Gölün üzerine uzanan bir köprü, bahçenin iki yanını birleş-

tiriyordu. Narin görünümlü köprü, tuhaf bir rüzgârla hafif hafif sallanıyordu. Orada burada şeftali ve elma ağaçları mis gibi kokan çiçekleriyle göze çarpıyordu. Kimileri bembeyazdı, kimileri de pespembe.

Pedro, tüm bunları hayranlıkla seyre dalmışken bir çocuk sesi duydu. Basamakları neredeyse koşa koşa inen bir çocuk, köprüyü geçerken, bir erkek sesi arkasından şöyle seslendi:

"Tetsuo!.. Tetsuo!.. Dikkat et, prensim!"

Çocuk söz dinlemiyordu. Neredeyse soluk soluğa koşarak geldi, parmaklıkların ötesinden kollarını uzatıp Pedro'nun ellerine hafifçe sarılarak şöyle dedi:

"Demek geldin... Geleceğini biliyordum."

Çocuğun gözleri yaşlarla doluydu. Bir yandan hızlı hızlı soluk alıp ellerini parmaklıkların arasından daha sıkı tutmaya çalışırken, yalvarır gibi bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Ne olur kal burada. Sakın gitme. Gitmeyeceksin, değil mi?"

Pedro, küçük yaramazın kaygılı yüzüne bakıp gülmüsedü.

"Hayır, yavrum. Ne mutlu bana ki gitmiyorum."

Onu seyretmeye koyuldu. Çocuğun solgun bir ışık saçan bembeyaz, saydam yüzü onu büyülemişti. Dudakları da sanki renksiz gibiydi. Gözleri alev alev yanıyordu. Teninin her yanı o kadar beyazdı ki tıpkı içinden ışık geçen bir porseleni andırıyordu. Elleri

de yüzü kadar kırılğan görünüyordu. Japon kılığında; siyah saçları kızgın güneşin altında ışıltıyordu.

Yine Japon kılığındaki yaşlıca bir adam, gülümseyerek ikisinin yanına yaklaştı.

“Tetsuo, sevgili prensim, böyle koşamazsın. Koşmaman gerektiğini biliyorsun.”

“Amcacığım, sakın gitmesine izin verme. Onu bırakma. Söz ver bana.”

Yaşlıca adam, çocuğun saçlarını okşadı.

“Sana söz veririm... Ama sen de bana bir söz verirsen: Bu kızgın güneşin altından çekilecek, gidip terasta oturacaksın.”

Ama çocuk, Pedro'nun ellerini bırakmak istemiyordu.

“Bu kadar kızgın güneş seni yorar, ateşini yükseltir, Tetsuo.”

“Kalacak mısın?” dedi çocuk Pedro'ya.

Bunu söylerken gözleri yeniden yaşarmıştı.

“Amcanın sözünü dinlersen kalacağıma söz veririm.”

“Peki, gelip sarayda benimle oynayacak mısın?”

“Evet, geleceğim.”

Çocuk geri dönüp ağır ağır köprüyü geçerken, yarı yola geldiğinde, Pedro'nun gözden kaybolmadığından emin olmak için durup arkasına baktı. Sonra basamakları çıkararak sarayın içinde gözden kayboldu.

"Buyurmaz mısınız, Bay Pedro?"

Şaşırmişti. Adını nereden biliyordu acaba? Sormasına fırsat kalmadan özlü bir yanıt almıştı bile:

"Sizi uzun bir zamandan beri bekliyorduk. Benim adım Kankuji, onun öğretmeniyim."

Büyük kapıya yaklaşarak Pedro'nun içeri girmesini bekledi. Yüksek parmaklıklar kimse dokunmadan açılmıştı.

"Lütfen girin."

Bahçede birlikte yürüyerek köprüyü geçmeye koyuldular. Pedro, kendisini oraya kadar getirmiş olan o Japon'un öğütlerini unutmamıştı. Ayaklarını öyle yavaşça basıyordu ki, tabanlarının yere değdiğini bile anlamıyordu.

"Gelmiş olmanız bizim için çok önemli."

"Ama neden?"

"Zamanla öğrenirsiniz. Size yalnızca yüreğinizde hoş bir esenlik duyup duymadığınızı sormak istiyorum."

"Hem de nicedir duymadığım müthiş bir esenlik bu."

Yolun geri kalanını konuşmadan geçtiler. Mermer basamakları çıkıp büyük salona girdiklerinde, Tetsuo, o tipik süslemelere hiç uymayan kocaman bir koltuğun içine gömülmüş oturmaktaydı.

Yerinden kalkmamış, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle ikisinin yanına yaklaşmalarını beklemişti.

Öğretmen Kankuji, Pedro'nun düşüncelerini bir kez daha önceden okudu.

"Değişik süslemeler yapmak zorunda kaldık. Aslında Batılıların eşyaları çok daha rahat. Bu sarayda, yolculuk yaptığımız pek çok ülkenin özelliklerini yansıtan değişik odalarımız var."

Öğretmen Kankuji, Pedro'nun küçük prensin yanına başına oturabilmesi için bir iskemle getirdi.

"Benim yanımda kalacaksın, değil mi Pedro?"

Pedro, çocuğun alev alev yanan gözlerinden bir kez daha etkilenmişti.

"Biraz kalırım."

"Hayır, biraz olmaz. Bütün gün. Biliyor musun, akşamüstü bahçede dolaşabiliriz. Ateşim çıkmazsa, güneş battığında amcam gölde oynamama, bahçede dolaşıp çiçekleri okşamama izin veriyor. Çiçekleri sen de sever misin, Pedro?"

"Çok severim."

"Öyleyse çok iyi arkadaş olacağız demektir."

Pedro güldü. Çocuk dalgınlaşmıştı.

"Bence, olduk bile," dedi Pedro

"Evet, olduk."

Pedro'nun kafasından bir düşünce geçmişti. San ki küçük prensi yıllar öncesinden tanıyor gibiydi.

Çocuk oturduğu yerde toparlandı.

"Amcacığım, ona saraydaki her şeyi göstermeme izin verir misin?"

"Sakin ol, Tetsuo. Biraz daha dinlenmelisin. Bugün çok büyük bir çaba harcadın."

Çocuğun bileğini tutunca, nabzının çok hızlı attığını anladı.

"Sana demiştim ben Tetsuo," dedi.

Sarayda çalışanlardan birini çağırmak için ellerini çırdı. Onun gelmesini beklerken elini giysisinin cebine sokarak minicik bir hap çıkardı.

Gümüş bir tepsinin içinde getirilen bir bardak suyu alıp ilacı içine atarak çocuğun dudaklarına yaklaştırdı.

"Yavaş yavaş iç, Tetsuo. Şimdi kafanı koltuğun arkasına daya, gözlerini de yum. Beş dakika boyunca hiç kıınıldama."

Tetsuo, Pedro'nun elini tutarak, öğretmenin bu isteğini yerine getirdi.

Pedro yeniden gülümsedi.

"Korkma, kaçacak değilim."

Salona girdiğinden beri, bakışlarını dört bir yanda dolaştırmış, her köşedeki güzellikler gözlerini okşamıştı. Duvarlarda asılı olan işlemeli ipek halılarda hep üç renk göze çarpıyordu: Önce kırmızı, sonra siyah, sonra da beyaz. Camgöbeği tonlarında seramikten yapılmış tuhaf ejderhalar, yassı suratlı köpekler vardı. Yine seramikten yapılmış gizemli horozlar ise pastel renklerdeydi.

"Tamam, Tetsuo."

"Vay canına, amcacığım, vakit nasıl da geçmek bilmedi."

"Ne biçim konuşuyorsun, yavrum! Öğrenmemen gereken şeyleri ne de çabuk öğreniyorsun."

Gerçi onu azarlıyordu, ama sesinde hiç kızgınlık yoktu.

"Artık gidebilir miyim, amcacığım? Lütfen!"

"Peki. Ama hızlı yürümek ya da ikinci kata çıkmak yok. Seni yorgun görürsem yatırmak zorunda kalırım, bu senin için daha kötü olur."

"Kaygılanmayın, efendim. Ben ona dikkat ederim," dedi Pedro.

El ele yürüyerek büyük salonu geçtiler.

"Sana önce oyun odamı göstereceğim Pedro. Şuradaki ilk oda."

Odanın içinde dünya kadar oyuncak, kitap, hepsinden çok da kurgulu hayvanlar vardı. Minik patilerine tutturulmuş toplarla oynayan köpekler, pençeleri arasındaki küçük fareleri yakalamaya çalışan kediler, dört renkli topları burunlarının ucunda dengede tutmaya alıştırmış foklar, tef çalan maymunlar, hortumlarıyla merdiven kaldıran filler...

"Dur da ben kurayım. Sen yorulabilirsin."

Sonra da aynı anda hareket etmeye başlayan bu büyümlü dünyanın gürültü patırtısı karşısında kahkahalarla güldüler.

Pedro, bu harika şeyleri hiçbir zaman görmemiş

binlerce yoksul çocuğu düşündü. Ama tüm bu eğlen-
ceye karşı Tetsuo da bir an duraklayarak gözlerinde
büyük bir hüznle Pedro'ya baktı.

"Bütün bunları görüyorsun, değil mi Pedro. Ama,
topla oynamama hiçbir zaman izin vermiyorlar. Bir
topum olsa bunların tümünü verirdim. Sonra gölde
yüzüp sazan balıklarıyla oynayabilseydim, o top da
dahil bunların hepsini verirdim."

Oyun odasından çıkarak gezintilerini sürdürdü-
ler.

Koskocaman iki ejderha ile doğal büyüklükte iki
at, büyük silah salonunu süslüyordu. Burada Pedro'
nun hiç bilmediği türlü biçimlerde bir yığın kesici si-
lah vardı: her boyda kamalar, hançerler, kılıçlar, orak-
lar, palalar, yatağanlar.

"Biraz oturalım, Tetsuo. Bu salon çok önemli görünüyor."

Çocuk, Pedro'nun isteğine uydu.

"Şunlar, halkı derebeylerine karşı koruyan eski savaşçılar olan Samurayların zırhları. Ortaçağ silahları da var. Bu belki de sarayın en değerli koleksiyonu."

"Bunların hepsini nereden biliyorsun, Tetsuo?"

"Kendimi iyi hissetmediğim zamanlar amcam beni buraya getirir, ülkemin ve halkımın geleneksel söylencelerini bana okuyup anlatır. Tarihi söyleşiler yoluyla öğretir bana."

"Sen de hepsini öğrendin, öyle mi?"

"Pek çok şey öğrendim. Çünkü incelenmeye değer kadar ilginç bir konu. Bu silahlarla zırhların pek çoğu başka Doğu ülkelerinden getirilmiş. Bunların hepsi Japon yapımı değil. Çin'deki büyük antikacılardan, Asya'nın her tarafından buraya taşınmış. Şu tuhaf yatağan koleksiyonu Singapur'dan alınmış. Maskeler Bali'den. Ejderhalar Hong Kong'dan. Pek çoğunun satın alınmasında ben de bulundum."

"Çok mu yolculuk yaptın?"

"Dünyanın hemen her yerine gittim. Henüz umut varken çok geziyorduk."

"Umut mu, Tetsuo?"

Çocuk, başını sallayarak gülümsedi.

"Evet. İyileşme umudum. Dünyanın tüm uzman-

larını dolaştık. Sonsuzluk Bilimleri kitapları, sana şimdi açıklayamayacağım bir amaç için seçilmiş binlerce çocuktan biri olarak görüyorlar beni. Günün birinde öğrenirsin.”

“Kaç yaşındasın, Tetsuo? Bu kadar bilgili olman beni şaşırtıyor.”

“Sekiz yaşındayım, ama bu kadar kırılğan olmam beni daha küçük gösteriyor. Zararı yok. Aslında seksen yaşındayım ya da sekiz yüz, belki de sekiz bin. Yani ilk insanla aynı yaşta.”

Pedro, küçük prensi dinlerken hafifçe ürperdiğini hissetti.

Çocuk, kendine özgü haliyle gülümsedi Pedro'ya.

"Peki, artık yolculuk yapmak istemiyor musun?"

"Sorun, isteyip istememekte değil. Yolculuk yapmam ki. Benim görevim burada sona eriyor. Ben Brezilya'yı ve bu alanı seçtim, çünkü sen de benim görevimin bir parçasısın, Pedro."

Pedro'nun şaşkınlığı sürüyordu, ama soru sormanın bir yararı yoktu, çünkü çocuk çoğu kez onun düşüncelerini, kaygılarını önceden okuyordu.

"Neden Brezilya, Tetsuo?"

"Değişik olduğu için. Bizim dünyamızdan tümüyle farklı olduğu için. Bir de senin için."

"Ama sence bizim insanlarımız..."

"Öyle bir şey yok. İnsan, dünyanın her yanında aynıdır. Önemli olan yüreğidir. Buradaki insanın yüreği daha genç, daha el değmemiş, ele alınması, incelenmesi daha kolay."

Pedro, birdenbire yüreğinin pek dengeli bir organ olmadığını düşündü ilk kez. Acaba bunu Tetsuo da biliyor muydu? Ama sormaya pek de cesaret edemiyordu.

"Pedro."

"Buyurun, prensim."

"Sarayın geri kalanını sana yarın göstersem bana kızar mısın? Yarın."

"Ya yarın olmazsa?"

"Şaka mı ediyorsun, Pedro? Günün ve gecenin

sonsuzluğu her zaman var olacaktır. Bu yüzden de yarın hep olacak.”

Çocuğun yüzünde yorgunluk izleri belirmişti. Hiçbir şey söylemeden kollarını açtı; Pedro da eğilip onu kucakladı. Kollarında onunla birlikte, Japon’un öğüdünü bir kez daha hatırlayarak geri döndü. Adımları, kendisini büyük salona götüren koridoru sanki hissetmiyordu.

Öğretmen Kankuji, okumayı bırakıp yerinde doğrularak gözlüğünü çıkardı.

“Gördün mü bak, yaramaz? Çok fazla çaba harcadın.”

Pedro’nun, prensi kanepenin üzerine yatırmasına yardım etti.

“Yok bir şey, amcacığım. Birazcık yoruldu, o kadar. Pedro beni kucağına alıp getirsin diye numara yaptım.”

“İyi ama, Pedro da pek sağlıklı bir genç sayılmaz.”

“O benim en hafif fırçamdan daha hafif, efendim.”

Çocuğun kadife pabuçlarını çıkardıktan sonra üzerini ipekli bir yorganla örttü.

Öğretmen Kankuji, dışarı çıkıp elinde bir bardak suyla döndü.

“Şu ikinci hapi da alalım, on beş dakika dinlenelim, sonra da öğle yemeğini düşünelim.” Pedro’ya döndü, “Yemeğe kalıyorsunuz, değil mi?”

Pedro bu daveti kabul etmek istemiyordu, ama küçük prens bakışlarıyla öyle yalvarıyordu ki boyun eğmekten başka çaresi kalmadı.

4

Büyük bir sofraya kurulmuştu. Prens baş köşeye geçmiş, işlemeli büyük yastıkların üzerine uzanmıştı.

“Bakalım bugün iyi yemek yiyecek misin, Tetsuo.”

Pedro, biraz da keyfi kaçarak nereye oturacağını bilemedi. O küçük çubuklarla yemek yemeyi hiç denememişti, becerebileceğini de hiç sanmıyordu. Ama Öğretmen Kankuji'nin ellerini çırpmasıyla bir hizmetkâr görüldü.

“Beyefendi için çatal bıçak getirin, Wang Lun.”

Bu adı nerede duymuş ya da okumuş olabilirdi? Bu ad ona hiç yabancı gelmemişti. Ya bir filmde duymuş ya da bir kitapta okumuştur.

Kankuji yemeği dağıtırken prens şöyle dedi:

“Bir filmde de olabilir, bir romanda da. Güzel Topraklar'daki baş kahramanın adıydı.”

Pedro şimdi hatırlamıştı. Ama işin tuhaf yanı,

Wang Lun'un bir Çin kitabının ya da Çin üzerine yazılmış bir kitabın baş kahramanı olmasıydı.

"O bir Çinlidir. Herhangi bir ülkeden herhangi bir kimse Japon Sarayı'nda çalışabilir. İstemek yeterlidir." Sonra konuyu değiştirerek sözü yemeklere getirdi. "Bizim için, yani kendim için Doğu usulü ballı domuz eti isteyeceğim. Bence onun sindirimi daha kolay. Sizin için de yanında güzel kırmızı patatesle ızgara dana eti söyleyeyim. Yoksa başka bir şey mi istersiniz?"

Yeğlemek de ne demekti? Bir gün önce ağzına hiçbir şey koymadığını, çoğunlukla aç kaldığını anımsıyordu. Seçimi beğendiğini belirtmek üzere başını salladı.

"İyi beslenmeniz gerek. Oldukça zayıfsınız."

Sessizce yemeklerini yediler. Arada bir başını kaldırıp Tetsuo'ya doğru bakacak olsa, amcasının da hoşnut bir tavırla ona baktığını görüyordu, çünkü çocuk yemeğini güzelce yiyordu.

Yemek sona erince Wang Lun yeniden ortaya çıktı.

"Prensi odasına götürmemiz gerekiyor."

Tetsuo hemen atıldı:

"Beni Pedro taşıyabilir."

"Olmaz Tetsuo, Pedro seni ikinci kata çıkarabilecek kadar güçlü değil. Wang Lun bu işe daha alışık."

"Hiç değilse Pedro da bize eşlik edebilir. İzin veremez misin, amcacığım?"

"Fazla oyalanmamak koşuluyla. Dinlenme saati senin için kutsaldır."

Odaya vardıklarında Tetsuo'yu çok yumuşak, rahat, kocaman bir yatağa yatırdılar. Pabuçlarını çıkararak üzerini mis gibi kokan yorganlarla örttüler.

Wang Lun perdeleri çekti; odanın içini koruyucu bir gölge kaplamıştı.

"Gitme Pedro. Güneş gücünü yitirdiğinde benimle dolaşacağına söz vermiştin."

"Güzelce uyursan hava kararana kadar seninle kalırım."

"Sana bir şey daha söylemek istiyordum."

"Söyle."

"Yaklaş bana."

Pedro yatağın yanına eğilince iki kolun boynuna dolandığını anladı. Tetsuo, yüzünü Pedro'nun tıraş olmamış yüzüne dayamıştı.

"Yalnızca bunu yapmak istemiştim."

Pedro yıllanmış yalnızlığının içinde bir an için bir duygu seline kapıldığını duyumsadı. Neredeyse göz yaşlarına boğulacaktı. Onun sırrını biliyordu: ruhunun derinliklerinde onu sımsıkı saran o yalnızlığı, yüreğinde yakasını hiç bırakmayan o umutsuzluğu, yanaklarında nereden estiği bilinmeyen bir rüzgârın o hafif okşayışını.

Çocuğun kollarını yavaşça indirip üstünü örterek ağır ağır uzaklaştı.

"İyi uykular, benim tatlı, sevgili prensim."

Sonra Öğretmen Kankuji'yle birlikte odadan çıktı. Bu kez sevginin yumuşacık yollarında yürüdüğünden kesinlikle emindi.

"Kütüphaneye kadar gidelim. Orası sakın, sessiz bir yerdir. İlgimi çok çeken bir konu üzerinde orada konuşabiliriz."

Koltuklarına yerleşerek Wang Lun'un gelmesini beklediler. Kahve ya da içki yerine yalnızca çay içmeyi yeğlemişlerdi.

"Geldiğiniz için size gönül borcum var."

Pedro gülümsedi.

"Aslında neden geldiğimi ben de bilmiyorum."

"Kader, aradığınız yanıtları size verecektir."

"Doğrusunu isterseniz geldiğim için ben de çok mutluyum."

Kankuji, lake bir kutu çıkararak ona sigara ikram etti.

"İçmemem gerekiyor. Doktor bana iki şeyi yasakladı: sigara ile içki. Sigara içecek olursam geceleri neredeyse soluk alamıyorum. Bütün geceyi yataкта oturup havayı ciğerlerime girmeye zorlayarak geçiriyorum."

"Biliyorum. En iyisi içmemek."

Sonra uzun uzun Pedro'nun narin yüzüne baktı.

"Bana yardımcı olmalısınız. Prens uzun zamandan beri hiçbir şeyle, hiç kimseyle ilgilenmiyor. Siz

geldiğinizde nasıl sevindiğini görünce şaşırımdım. Her gün gelebilirsiniz ya da olabildiğince sık.” Duygularını yenmeye çalıştı. “Ona tüm sevgimizi vermeliyiz ya da daha doğrusu günleri sayılı olan birine verilebilecek görelî mutluluğun tümünü.”

Demek sorun buydu! Çocuğun tuhaf renginin, ateşler içinde yanan minik ellerinin nedeni demek buydu!

“Onulmaz bir hastalığa yakalandı. Onu her an alıp götürebilecek bir tür ‘mavi hastalık’.”

Pedro büyük bir üzüntüyle yüreğinin parçalandığını duyumsadı. Hiçbir şey söyleyemedi. Ama son derece duygulanmıştı. Bu kadar genç yaşta ölmek...

“Ölüm söz konusu olunca yaş önemli değildir. Ama hayatta olduğumuz sürece yaşam sevinci denilen ağacın küçük dallarını büyötmeye çabalarız.”

Sonra büyük bir duygusallıkla yalvardı:

“Geleceksiniz değil mi?”

“Elimden geleni yapacağım, efendim.”

“Bu işinizin, yani ona can yoldaşı olmanızın karşılığında ne kadar isterseniz öderiz.”

Sorun bu değildi. Şimdilik zaten hiçbir şey yaptığı yoktu. Esin perisi çok uzun zaman önce kaçıp uzaklara gitmişti. Günleri, işine geri dönebilme olasılığını bekleyerek tembel tembel geçip gidiyordu.

“Hiçbir karşılık almadan gelirim. Neyin karşılığını alacağım? Verebileceğim birazcık sevginin karşılığını mı?”

"Ama sanırım siz de çocuğa çok ısındınız. Tetsuo bizi bırakıp gittikten sonra yalnızlığınızın içinizde daha da büyük bir boşluk bırakmasını istemem."

İkisi de sustular; bu kez Öğretmen Kankuji onun fincanına çay koydu.

"Gelmek zorunda değilsiniz."

"Ama geleceğim. Siz ki insanların düşüncelerini okuyabiliyorsunuz, bu çocuk-prense ne kadar bağlandığımı bilmeniz gerekir."

"Kim bilir, belki de burada yeniden esinlenmek için nedenler bulursunuz! Bu saray eşi zor bulunur güzellikler sunar insana. Gelirken fırçalarınızı, tuvallerinizi, boyalarınızı, yani her istediğinizi getirebilirsiniz."

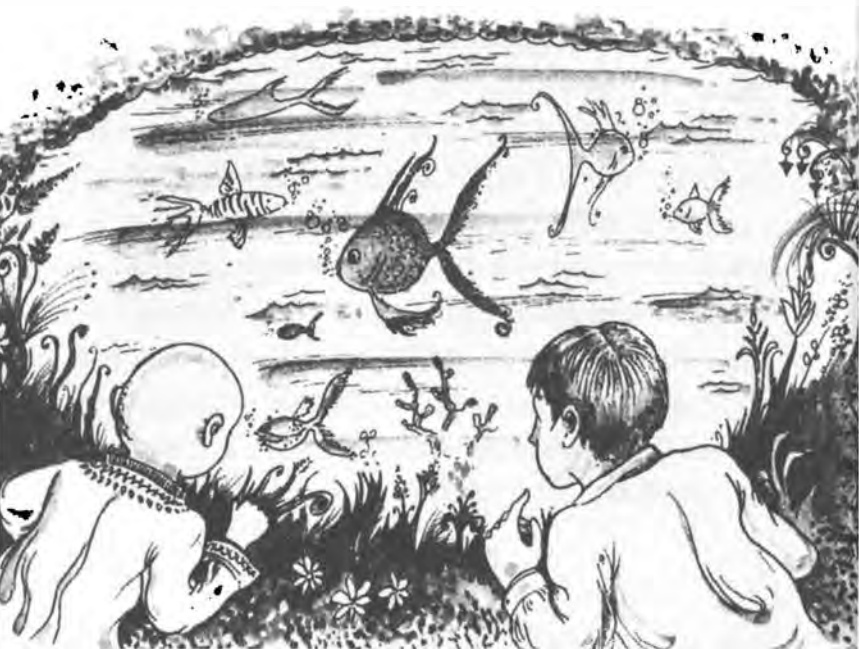
İkisinin de aklında bir düş kırılıcımı parlamıştı. Prensin o kırılğan, saydam bedeninin resmini yapmak ne güzel olurdu! O büyük gölgenin yaklaşmakta olduğunu bilen masum gözlerindeki o ateşli anlatımı çizmek...

Kankuji, Pedro'nun ruhunun derinliklerini inceledi; gözleri düşüncelerini apaçık ortaya koyuyordu.

"Şimdi şuradaki divanda dinlenin. Biraz öğle uykusu uyuyun, çünkü sizin bedeninizin de buna gereksinimi var. Perdeleri çekeyim, sonra gerektiğinde Wang Lun gelip sizi uyandırır."

Yerinden kalkarak kütüphanenin kapısını kapmadan önce ona rahatlıklar diledi.

"Dinlenmenizin her ânı huzur dolu olsun!"

5

Terasta oturmuş, hiçbir şey yapmadan akşam olmasını bekliyordu.

"Artık çıkabilir miyiz, amcacığım?"

"Biraz daha bekle, Tetsuo. Güneş hâlâ çok sıcak."

"Bu korkunç bir şey. Güneş battığında yeniden içeri girmem gerekecek, çünkü bu kez de akşamın serinliği başlayacak."

"Karşı çıkmayı bırak. Bugünü çok güzel geçirdin. Yemeğini güzelce yedin, yeterince dinlendin, iyi bir dost edindin, şimdi de çıkıp bahçede dolaşacaksın."

Aralarında rüzgârın esmediği ağaçların dinginliğini seyre dalarak sessizce oturdular. Çok daha koyu bir maviye bürünmekte olan göle baktılar. Bitkilerin yeşili de giderek buğulu gibi olmuştu.

"Artık çıkabilirsin, yavrum. Ama daha önce buraya gel bakayım."

Küçük bir hasır şapka alarak çocuğun başına geçirdi.

“Ama amcacığım, başımı örtmek hiç hoşuma gitmiyor!”

“Bunun hoş olmadığını biliyorum. Ama öyle gerekiyor. Üstelik bu şapkayı giydiğinde yüzün çok şirin oluyor. Sizce de öyle değil mi, Pedro?”

“O kadar şirin ki günün birinde bu minik şapka ile bir resmini yapacağım.”

“Söz mü?”

“İstersen yemin ederim.”

“Öyleyse gidelim, hemen gidelim, çünkü tüm güzel şeyler gibi akşam vakti de çabucak geçiyor.”

Merdiveni inmeden önce Öğretmen Kankuji'nin öğütlerine bir kez daha kulak vermek zorunda kaldı.

“Kendini yorma, Tetsuo. Hele hele koşmak hiç yok, yoksa fazla heyecanlanırsın.”

El ele tutuşarak, merdivenin basamaklarını yüksek sesle saya saya aşağı indiler.

“Önce nereye gidelim?”

“Önce...”

Gözlerini sarayın çevresini saran bahçelerde gezdirdi.

“Her yeri bir defada görecektir vaktimiz yok. Onun için önce köprüyü geçelim.”

Köprüye doğru yürüyüp üstüne çıkarak ortasında durdular.

“Bak. Sazanların hepsi beni tanırlar. Ben onlara tuhaf adlar koydum.”

Pedro, balıkların köprü korkuluğunun gölgesi boyunca dizildiklerini gördü. Sanki daha iyi görebilmek için güneşin son ışınlarından kaçınmak istiyorlardı.

“Şuradaki kocaman balık, sazanların kraliçesidir. Adını Ciningua koydum. Şu daha tombul olanı Poleia. Yüzmeye üşenir, yüzdüğü zaman da sanki kendini yormak istemezmiş gibi ağır ağır hareket eder. Ah Pedro, bilsen bu gölün içinde ne kadar canlı bir yaşam var! Hepsini bilebilseydin...”

Onu elinden çekerek yeniden gölün sularına doğru yaklaştırdı.

“Hadi onları besleyelim. Ben cebime ekmek kırıntıları saklayıp getirdim. Hep böyle yaparım. Amcam elimi suya soktuğumu bilmiyor.”

Gülümseyerek Pedro'ya baktı.

“Bunu ona söylemezsin, değil mi?”

“Hayır, söylemem. Ama sana zararı dokunacak bir şeyi uzun süre yapmana da izin veremem.”

Bir taşın üzerine oturdular; her biçimde renk renk balıklar da onlara yaklaştı. Tanımlanamaz bir zarafetle dalgalanan altın renkli kuyruklarıyla kırmızı balıklar pek hoşuna gidiyordu. Ne kadar güzel olduklarının bilincindeydiler sanki.

Tetsuo, küçük elini suya sokarak ekmek kırıntılarını dağıtırken, bir yandan da onlarla konuşuyordu:

"Yeter, Cingua. Şimdi sana, Poleia. Hadi Land-rusa, fazla oyalanırsan ötekiler hepsini yiyip bitirecekler."

Ekmek kırıntılarını öteki eliyle vererek onları beslemeyi sürdürürken, bir yandan da son derece tuhaf ama her birine de yakışan adlarla onlara sesleniyordu.

Sonra bir an durarak umutsuz bakışlarla Pedro'nun yüzüne baktı. Alçak bir sesle sızlandı:

"Pedro, ellerim dondu. Su çok soğukmuş. Ellerim sızlıyor, Pedro."

"Gel buraya."

Diz çökerek çocuğun ellerini ovuşturmaya koyuldu.

"Geçti mi? Ellerini o kadar uzun süre suyun içinde tutmamalıydın."

"Bugün biraz fazla ileri gittim. Başka akşamlar ekmekleri yalnızca atarım..."

Çocuğun ellerini avuçları arasına alarak ısıtmaya çalıştı.

"Senin ellerin ne kadar sıcak, Pedro!"

Sonra birden büyük bir sevecenlikle Pedro'nun ellerini yüzüne götürerek kendi kendini okşadı. Sonra da başını çevirerek Pedro'nun her iki elini öptü.

"Böyle yapma, küçük prensim."

"Neden?"

"Çünkü sen bir prensisin; asıl ben senin elini öpmeliyim."

"Ah, Pedro! Pedro! Anlamıyorsun. Ben senin ellerini öpmüyorum ki. Ben yalnızca yaşamın ellerini öpüyorum. Benim için yaşamak öylesine zor; sen de bana yaşam aşılıyorsun! Bazı şeyler başkaları için öyle kolay ki!.. Oysa 'benim' için, özellikle benim için, yaşam denilen şeyin en zor yanı, onu yaşamak."

Heyecanlanarak sustu, Pedro'nun ellerini bıraktı.

Yanaklarından aşağı süzülmekte olan gözyaşlarını avuçlarıyla sildi.

"Böyle yapma. Amcan fazla heyecanlanmamanı istedi."

"İstemedim oldu. Bir an kendimi tutamadım. Bir daha olmayacağına söz veririm."

Ayağa kalkarak yeniden yürümeye koyuldular.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Elma ve şeftali bahçelerine. Çiçeklerin kokusu bana iyi geliyor. Sanki ruhumun pencerelerini açıyor."

"Elin sıcak. Hatta çok sıcak diyebilirim!"

"Evet öyle. Ama kaygılanma."

Kestirme bir yoldan gittiler.

"Sana en sevdiğim kurbağalarımı göstermeyi unuttum. Öyle çok şey var ki, tek bir gün yetmez."

Sessizce yürüdüler. Tetsuo, başını kaldırıp Pedro'ya bakarak gülümsedi.

"Pedro, beni seviyor musun?"

"Evet, gerçekten."

“Ama çok mu? Birazcık sevilmek bana yetmez.”

“Seni tüm kalbimle seviyorum.”

“Böylesi daha iyi. Sana bir soru sorsam, tüm içtenliğinle yanıt verir misin?”

“Yalan söylemek âdetim değildir. Sorabilirsin.”

“Ben korkunç bir çocuğum, öyle değil mi?”

“Hiç de değil. Sen bugüne kadar tanıdığım en güzel, en sevgi dolu çocuksun. Aslında yalnızlığımın içinde pek az kişi tanımışımdır ben.”

“Teşekkürler, dostum. Ben de bunu bilmek istiyordum.”

Elma ve şeftali ağaçlarının çiçekleri akşam vakti daha da güzel görünüyordu. Güneş batarken gökyüzünü kaplayan bulutların yeryüzündeki devamı gibiydiler.

“Gidip şu banka oturalım. Amcam neredeyse dinlenme çanını çalar. O zaman geceye geri dönmem gerekir, zaten geceler bana gündüzlerden daha yakın. Mumların, kandillerin ışığına geri dönmek zorundayım.”

Banka oturduklarında Tetsuo başını Pedro'nun koluna dayadı; adamın yüreği bir kez daha tanımlamayacağı o sonsuz tatlılıkla dolmuştu.

Güneşin son ışıkları, çok geçmeden çıkagelecek olan gecenin torbasına dolmaya başlamıştı. Soğuk, ama adamakıllı soğuk bir rüzgâr ağaçları sallamış, gölün sularını yalayıp geçmişti.

"Herkes uykuya çekildi."

Pedro, çiçeklerin esintisiyle daha da artan kokularını duydu.

"Ne güzel çiçekler, Tetsuo!"

"Hangi çiçeklerden söz ediyorsun?"

"Hepsinden."

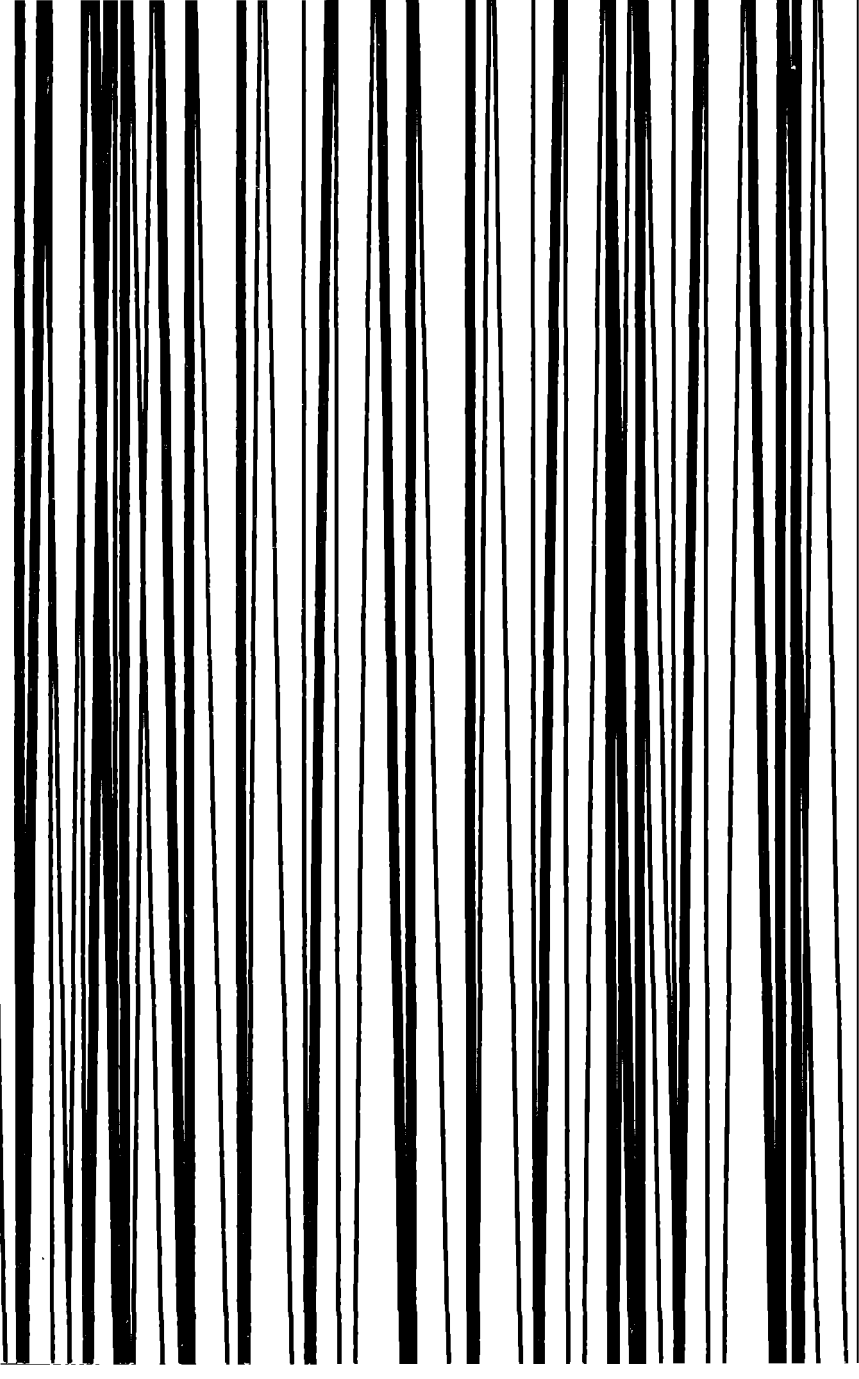
Tetsuo, başını kaldırarak, o zamana kadar hiç yapmadığı biçimde güldü.

"Benim için önemli olan yalnızca iki çiçek var, Pedro. Onlar da avuçlarımın içinde."

Kapalı tuttuğu sol elini uzatarak avucunu hafifçe araladı.

"Bu, yaşamın beyaz çiçeği." Sonra öteki elini uzattı. "Bu da çiçeklerin en güzelidir. En koyu renklisi, en dingin olanı: ölüm çiçeği. Taçyaprakları, yaşam çiçeğini sevgiyle örtecek olan yumuşacık, siyah renkli kadifeyle kaplıdır."

Öteki Çiçek

1

Carmelio Cruz, bir parça peynirle ekmek almaya gittiği markette Bay Matias'a rastlamıştı.

Portekizliye gülümsedi.

"Bizim çılgın ressamı bu kez görebilecek miyim?"

"Belki. Olabilir, çünkü son zamanlarda çok çalışıyor. Hem de yalnızca geceleri. Bütün gece odasına kapanıyor, ta sabaha kadar. Pek çok kez onu sabah erkenden atölyeden çıkarken görüyorum."

"Bu hiç de iyi bir şey değil. Ya haftalarca bir şey yapmadan oturuyor ya da çalışmaktan canı çıkıyor."

"Ben de ona kaç kez söyledim. Ama siz de sanatçısınız, sanatçıların nasıl olduğunu bilirsiniz. Zaten başka türlü olsaydınız sanatçı olamazdınız."

"O halde hemen bir koşu gideyim. Belki bugün şansım yaver gider."

Koridora vardığında, dipteki kapının altından ışık sızdığını gördü. İyice yaklaştığında penceresinden daha da fazla ışık yayıldığını fark etti. Pedro ya içerideydi ya da ışığı kapatmayı unutmuştu.

Kapıyı açtığında Pedro'yu yerde, gazete kâğıtlarından yapılmış bir şiltenin üzerinde uyuşuk bir halde yatarken buldu.

Yanına diz çöküp sarsarak ona seslendi:

"Baksana ahbab! Böyle yatılır mı?.."

Pedro kalkıp oturarak gözlerini ovuşturdu. Bedeni öyle uyuşmuştu ki, kollarını da ovuşturmak zorunda kaldı.

"Eve dönecek halim yoktu. Biraz uzandım, uyuşmuşum."

"Nerelerdeydin Allah aşkına? Her yerde seni aradım, sanki yer yarılmış da içine girmiştin."

"Orada burada dolaşıyordum."

Ayağa kalkarak gerindi. Sonra ışığı söndürdü.

"Bekle, yüzümü yıkayayım, geliyorum."

Çok geçmeden geri dönmüştü.

Carmelio tabureye oturmuş, şaşkın bakışlarla arkadaşının çizimlerine bakıyordu.

"Bunları nerede yaptın?"

Elinde bir taslak tutuyordu.

"Bunlar son yaptığım taslaklar. Kimi zaman başardığımı sandığım bir arayış, ama yine de pek emin değilim."

“Kahven ya da içecek başka bir şeyin var mı?”

“Yalnızca su var.”

“Bıçağın da mı yok?”

“Eski bir kalem açacağı işe yarar mı?”

“Yarar. Peynirli sandviç yaparız. Ekmek henüz sı-cacık, çıtır çıtır.”

Bir tabure daha yanaştırarak Carmelio Cruz’un yanına yerleşti.

Onun uzattığı sandviçi alıp ısırarak ağır ağır çiğ-nemeye koyuldu. Carmelio da kendisininkini yerken bir yandan da Pedro’nun bitkin yüzünü inceliyordu.

“Arkadaş, öyle sıskasın ki neredeyse yok olacak-sın. Bir mektup zarfından bile daha incesin. Daha iyi beslenmelisin.”

“Doğru söylüyorsun. Gerçi son zamanlarda sa-rayda karnımı çok iyi doyurdum.”

“Hangi sarayda?”

“Japon Sarayı’nda.”

“O da neymiş öyle?”

“Bak şuraya. Duvara dayalı duran şu resim deste-sini görüyor musun? Guvaş, suluboya, çini mürekke-bi, üç tane de yağlıboya yapıyorum. Bunlar orada yaptığım çalışmalar.”

Lokmasını çiğnemeyi sürdürdü.

Carmelio, onun çok ciddi konuştuğunu anlamış-tı.

“Yemeğimiz bitince hepsine bakarız.”

"Elena nasıl?"

"Her zamanki gibi. Bir gün eve gelmelisin. Bugün yemeğe gelir misin?"

"Bugün olmaz. Bir yere sözüm var. Daha ileride bir gün..."

Oturdukları yerden kalktılar.

"Böyle gizli gizli neler yaptığına bir bakalım."

Carmelio, duvara dayalı duran resimleri gözden geçirmeye koyuldu. Gözleri hayranlıkla büyümüştü.

"Ama bu harika bir şey!"

"Henüz pek emin değilim."

"Ya şu kaplanlar? Nereden çıktı şimdi sendeki bu yalnızca Japon konularını işleme merakı?"

"Dedim ya. Bütün günü Japon Sarayı'nda geçiriyorum."

Arkadaşının şaşkınlığı karşısında biraz da sinirleşerek sordu:

"O saray olmasaydı bunların hepsini aklımdan uydurabileceğimi mi sandın yoksa?"

"Harika bir evrim geçirmişsin. Ne güzel resimler! Hayal gücün Grassmann'inkine benziyor, çizgilerin de Cortez'inkiler gibi canlı ve dinamik."

"Uzun zamandan beri onların çalışmalarını görmedim. Kendilerini görmeyeli de neredeyse yüzyıllar oldu."

Carmelio, hâlâ gözlerine inanamayarak, elinde resimlerle oradan oraya dolaşıyordu. Onları kâh ça-

lışma masasının üzerine koyuyor, kâh yeniden eline alıyordu. Duyduğu hayranlıktan içi içine sığmıyordu. Pedro'da bir tuhaflık vardı.

"Ya şu çocuk?"

"O, Prens Tetsuo."

"Aman Allahım! Sanki porselenden yapılmış."

"Bu resimlerde o kadar iyi görünmüyor. şu arka tarafa gidelim de onun yapmakta olduğum portrelerine bakalım."

Üç tuvali alarak birbiri ardına resim sehpasının üzerine koymaya başladı.

"şu ikisinin üzerinde henüz çok çalışmam gerek. Ama şu..."

Carmelio, Tetsuo'nun renkli portresine hayran olmuştu.

"Bu ne güzellik! Gerçekten harika bir şey! Sanki canlı, capcanlı. Hele yüzüne verdiğin şu mavimsi gölge, görülmemiş bir buluş."

"O öyle de ondan. Ölüme mahkûm sekiz yaşında bir çocuk. 'Mavi hastalığa' yakalanmış. Ateşi çıktığında elleriyle yüzü böyle kırılğan bir hal alıyor."

"Bana bak Pedro, bence sen ciddi olarak bir sergi açmayı düşünmelisin. 'Astreia' Galerisi'ndeki Sara'y-la konuşabiliriz."

"Bunun için henüz erken olduğunu sanıyorum, ama yine de iyi fikir. Benim hiçbir resmimle bu kadar heyecanlandığını görmemiştim."

Carmelio kafasını kaşdı; gözleri çocuğun portresine takılıp kalmıştı.

“Bir prensin başına hasır şapka giydirme düşüncesi bile çok hoş.”

“Bu bir düşünce değil ki. Güneşte duramıyor o. Akşam güneş batarken bile Öğretmen Kankuji onu dışarıya böyle çıkmaya zorluyor.”

“Kim?”

“Kankuji, onun eğitmeni.”

Carmelio, ne kadar kaygılandığını belli etmek istemedi, konuyu değiştirmeye çalıştı:

“Kalbin nasıl gidiyor, Pedro?”

“Sigarayla içkiyi bırakınca biraz düzeldi. Yorgunluk krizleri de artık pek ender geliyor.”

“Yorgunluktan söz açılmışken, neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun? Bay Matias’ın dediğine göre her gece burada kalıp resim yapıyormuşsun. Art arda her gece.”

“Bunu bitirmek için acele ediyorum.”

“Ama mademki gece çalışıyorsun, şimdi birazcık uyuyabilirsin.”

“Lafı bile olmaz! Saat on olmadan gelirim demiştim.”

“Nereye?”

“Japon Sarayı’na. Gecikirsem Prens Tetsuo merak edip kaygılanır.”

“Peki uzak mı bu Japon Sarayı?”

Carmelio onun yanıtını duyduğunda şaşkınlıktan kapıya yaslanmak zorunda kaldı.

"Tam tersine. Cumhuriyet Alanı'nda."

"Pedro! Herhalde şaka yapıyorsun! İçinde bando konserlerinin verildiği şu Çin Pavyonu'nun sana böylesine güzel bir esin kaynağı olduğunu söyleyecek değilsin ya!"

"O küçük pavyonun insanın gözlerine böylesine bir güzellik sunabileceğini ancak bir deli düşünebilir."

"Peki nasıl oluyor da oradan hiçbir geçişimde şu gizemli Japon Sarayı'nı göremiyorum?"

"Onu herkes göremez. Tanrı'nın bana verdiği bir lütuf bu."

Carmelio dönüp Pedro'nun yüzünü bir kez daha inceledi. Konuşmasında büyük bir ciddiyet vardı.

"Peki..."

"Sen şimdi nereye gidiyorsun?"

"Eve. Benimle yemeğe gelmek istemez misin? Yemekte ne var bilmiyorum, ama Elena üçümüze de yetmesi için bir çaresine bakar."

"Başka sefer gelirim. Bana bir yemek borcun olsun."

Birlikte dışarı çıktılar.

"Yakında kış gelir. Nisan ayı soğukların müjdesini verdi bile."

Sessizce yürüdüler.

Pedro, atölyede geçirdiği gecenin bedeninde bı-

raktığı sertliği atabilmek için hemen güneşli yerlerden yürümeye koyuldu.

"Pedro, neyin var senin?"

"Benim mi? Öyle önemli bir şey hissetmiyorum."

"Elini yüzünden geçirsene. Evet öyle, yavaş yavaş."

Carmelio'nun gözlerinde şaşkınlık okunuyordu. Pedro'nun yüzü ve elleri, güneşin altında hafif mavimsi bir renk almıştı. Tuvaldeki hasta çocuğun rengi sanki onun yüzüne, parmaklarına yansımıştı.

Pedro sinirlendi.

"Ne var?"

Carmelio anladığı şeyi ona anlatma cesaretini bulamadı kendinde.

"Bir an önce söyleyecek misin bana, Carmelio?"

"Yok bir şey. Hadi yürüyelim."

Bakışlarını belli etmeden onun yüzünde gezdirdi; o mavilik tuhaf bir biçimde devam ediyordu.

"Burada vedalaşalım. Ben şu yoldan gidip caddeye çıkacağım. Hoşça kal!"

Uzaklaşmadan önce de ona şu öğüdü verdi:

"Kendine dikkat et, Pedro. O kadar çok çalışma. Hem bak, o sergiyi açmak istediğin zaman Sara'yı alıp atölyene götürürsün. Tamam mı?"

Pedro gülerek ona elini salladı, sonra acele acele yoluna devam etti. O kadar acele ediyordu ki treniyle küçük kayığının peşinden gelip gelmediklerine bakmayı bile unutmuştu.

2

"Bu kaplanlar hoşuna gidiyor mu, Pedro?"

Pedro, büyük bir ilgiyle baktı o bronz heykellere. Onlara daha önce de şöyle bir bakmıştı. Bu kez, Tetsuo'nun sorusu üzerine heykellere yaklaşarak yeniden baktığında, tıpkı canlıymışlar gibi bakan gözleri karşısında ürperdiğini hissetti.

"Bunların biri Sing, öteki de Ling. Babamın bir arkadaşının armağanı."

"Bunlar da mı Çinli bir antikacıdan satın alınmış?"
Tetsuo güldü.

"Pek öyle sayılmaz. Bir Çinli onları heykele dönüştürmüştü. Eskiden ikisi de canlıymış, çok güzellermiş. Köpekler gibi de uysalmışlar. Kaplanlar hiç ölmezler. Bu yüzden gözlerindeki o canlı ışık hiç sönmemiş."

Pedro, hayvanların sırtına hafifçe dokunarak söyle dedi:

"Hiç değilse sizler ölmüyorsunuz."

Tetsuo, Pedro'yu alıp kütüphaneye götürdü.

"Lütfen burada bekle. Ben hemen geliyorum."

"Kendini kötü mü hissediyorsun, küçük prensim?"

"Hayır. Yalnızca seninle birlikte olmanın verdiği sevinci hissediyorum."

Dışarı çıktı, aradan daha beş dakika geçmeden Pedro, Tetsuo'nun kendisini çağırdığını duydu.

Koridora çıktığında gördüğü şey karşısında yüreği hop etti.

Tetsuo ağır ağır yürüyerek yaklaşırken yanında iki tane gerçek kaplan yürüyordu. Çocuk, sanki o kırılğan haliyle onları tutabilecekmiş gibi, her bir elini bir kaplanın başına koymuştu.

Dehşet içinde kalan Pedro geri geri giderek uzaklaştığında, sonunda kendini koridorun ucundaki duvara dayanmış buldu.

"Korkma, Pedro. Onlar çok usludur, sana bir şey yapmazlar."

Çocuk giderek yaklaşıyordu. Pedro tir tir titriyordu, alnı ter içinde kalmıştı.

"Pedro, lütfen. Böyle yapma. Onlar hiçbir şey yapmaz. Uyuşturulmuş durumdalar."

Pedro kısık bir sesle kekeledi:

"Tetsuo... Sen çok yaramazsın... Sen... Kötü bir şey yapıyorsun..."

Çocuk, elleriyle bastırıp kaplanları durdurduktan sonra Pedro'nun gözlerinin içine bakarak ilerledi.

"Ben sana asla kötülük edemem, sevgili dostum. Onlar kuzu gibi uysaldırlar. Bana iyice bak, içindeki korku geçecektir. Ben yalnızca oyun oynamak istiyordum. Sing ile Ling benim çocukluk oyuncaklarımdı."

Tetsuo'nun gözleri insanı telaşlandıracak kadar büyümüştü, ama içlerindeki ışıltı huzur ve iyilik doluydu.

Pedro'nun yanına geldi.

"Artık korkmayacaksın. Onları yanına çağıracağım."

Ellerini çırpıtı; kaplanlar öyle yavaşça yürüyerek ilerlediler ki sanki ayakları yere değmiyordu.

"Buraya gelin, ikiniz de teker teker arkadaşımın elini öpeceksiniz."

Pedro'nun içindeki korku sihirli bir el değmişçesine kaybolmuştu; tuhaf bir törene tanık olur gibiydi.

"Önce sen, Sing."

Kaplan ilerleyerek Pedro'nun ellerine yaklaştı; önce sağ elini yaladı, sonra geri çekilerek ressamın sol elini yalamaya koyuldu. Sonra da geri giderek ötekinin yanında durdu.

"Şimdi de sen, Ling."

O kaplan da Sing'in yaptığını yineledi. Dönüp yerine gittiğinde Tetsuo şöyle buyurdu:

"Şimdi yere boylu boyunca uzanın."

İkisi de hemen yere uzanarak bedenlerini gerip o kocaman kafalarını ön ayakları üzerine koydular.

“Senin onları okşaman için böyle yattılar, Pedro. Onları okşasana.”

Pedro, o iki canavarın arasına doğru eğilerek ellerini kocaman kafalarından geçirdi. Sonra da parmaklarını Sing ile Ling’in sırtlarının ipek gibi yumuşacık çizgilerinde dolaştırdı.

Tetsuo mutluluk içinde gülümsüyordu.

“Derler ki, insanlar bir kaplanı okşama duygusunu tatsın diye Tanrı kedileri yaratmış. Sen herkesten daha şanslısın, Pedro, çünkü doğrudan doğruya bir kaplanı okşuyorsun.”

Kaplanlar doğrularak ana kapıdaki heykeller gibi durdular.

“Sing ile Ling göğüslerini okşamanı bekliyorlar. Orası en duyarlı, en yumuşak bölgeleridir. Onun altında yürekleri atar.”

Avuçlarıyla, parmaklarının uçlarıyla daha önce duyumsamadığı bir sevgi duygusunun tadına vardı Pedro. Sonra onları okşamayı sürdürerek şöyle dedi:

“Şaka ediyor olmalısın, Tetsuo. Bunlar Sing ile Ling olamaz. Kim bilir nereden bulup getirdiğin başka kaplanlar bunlar.”

“Anlaması kolay. Ana kapıya kadar gidip bak, sonra da gelip söyle bana.”

Pedro kalkıp sarayın ana kapısına kadar gitti.

Oradaki heykel ayaklıklarının boş olduğunu şaşkınlıkla gördü. Akli iyice karışmış olarak geri döndü. Hiç kuşku yok Tetsuo'nun doğaüstü güçleri, büyülu yetenekleri vardı. Ne diyeceğini bilemez halde Tetsuo'nun yanına geldi.

"Yalan söylemediğimi gördün mü?"

Pedro'nun şaşkınlığı karşısında gülümsedi Tetsuo.

"Artık onları yerlerine geri götürmek gerekiyor."

İkisi de yanlarında kaplanlarla birlikte hiç acele etmeden yürüdüler. Oraya vardıklarında Tetsuo ellerini hafifçe çırptı.

Kaplanlar art ayakları üzerinde kalkarak koca koca patilerini ayaklıkların üzerine dayadılar.

"Hayır Ling, Sing'in yerini aldın. Uslu dur."

Pedro artık şaşırıyordu. Tetsuo küçük bir şeytan, bir büyücüydü. Yüzü, işiyle uğraşan yetişkin bir hayvan terbiyecisinin ciddiliğine bürünmüştü.

Kaplanlar yer değiştirerek yeni emirler beklediler.

"Hazır olun, ilk baştaki konumunuzu alın!"

Kaplanlar ayaklıkların üzerine sıçradılar.

"Şimdi lütfen gözlerini yum, Pedro."

Pedro, sanki yüzyıllar ötesinden geliyormuş izlenimini veren tuhaf bir şarkı duydu.

*"Uyku saati geldi. Uykunun gölgeleri
her dakika huzur içinde dinlensin.
Gözler hayatın sonsuzluğunu
görerek yaşasın.
Uyku sonsuza dek
tüm zamanların dinginliğini getirsin..."*

Şarkı kesildiğinde Pedro birinin kollarına dokunduğunu duyumsadı. Gözlerini araladığında sanki derin bir uykudan uyanmış gibiydi.

Karşısında Sing ile Ling, hiç kıpırdamadan, yüz yıllardır süren yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Yalnızca gözleri her şeyi görüyordu, her şeyi.

O sırada Öğretmen Kankuji göründü kapıda.

"Tetsuo, artık bunu yapamazsın. Bir daha yapmayacağına söz vermiştin. Bak yüzün ne hale gelmiş, yavrum."

Pedro, küçük prensin teninin daha da mavileşmiş, daha bir saydamlaşmış olduğunu gördü.

Tetsuo, son derece tatlı bir sesle şöyle dedi:

"Bu son kez oldu, amcacığım. Bu yaptığımı yapacak gücüm bir daha hiç olmayacak. Yalnızca dostum Pedro'ya güzel bir armağan vermek istemiştim."

Kankuji çocuğun elini tutarak onu oyun odasına götürdü.

Tetsuo kanepeye uzandı.

"Yoruldu mu?"

“Hayır. Öyle gibi görünse de yorulmadım.”

Oturması için Pedro’ya bir iskemleyi işaret etti.

“Benim yanımdayken sakın korkma, Pedro. Ben yalnızca yüzyıllar önce çocukluğuma ait olan bir şeyi göstermek istemiştin sana.”

“Yüzyıllar önce mi? Oysa sen yalnızca sekiz yaşında küçük bir çocuksun.”

Tetsuo yüzünde gizemli bir anlatımla güldü.

“Zamanın önemi yoktur. Zaman kendi içine sığmaz. Ama bırak da sana Sing ile Ling’i anlatayım biraz. Onlar çok güzel hayvanlardı; bahçelerde, sarayın her yerinde özgürce dolaşırlardı. Altın Saray’dı burası, Pedro. Babamın Altın Saray’ı ömrümde gördüğüm

en harika yerdı. Uzaktan güneş gibi parıldardı. Sanki gökyüzünün maviliği içine oturtulmuş gibiydi. Çünkü her yer masmaviydi. Tarlalar, çayırlar, göller. Belki de tüm bu mavilik sarayın daha da altın gibi parlamasına neden oluyordu. Porselenden yapılmış büyük çanlardan her birinin başka bir tınısı vardı. Bu nedenle de gölün üzerinden akşam meltemi estiğinde, birbirinden güzel ezgiler duyulurdu...”

Anılarına dalarak sustu.

“Ya o Altın Saray?”

“Günün birinde seni oraya götürürüm. Bir daha da hiç geri dönmeyiz. Hayat boyu mutlu yaşarsız. Seni o Altın Saray’a götürmeye söz veriyorum. Bir gün...”

“Ya Sing ile Ling?”

“Ah! Günlerden bir gün bir rahip, kötülük taşıdıklarını söyleyerek onları zehirledi. Bunun üzerine babam bir heykeltıraş çağırarak onları bronzdan heykellere dönüştürttü... İşte şimdi buradalar; ana kapının iki yanında, çocukluk düşlerimin bekçisi olarak duruyorlar.”

Sonra Tetsuo yerinden kalkarak Pedro’ya oyun oynamayı önerdi.

“Ne oynayalım?”

“Ben sana özlemlerimdeki en güzel oyuncaklarımı sundum, Pedro. Bu kez sen de çocukluğundaki oyuncaklarınla oynamamıza izin vermelisin...”

“Ya ben oyuncakları olmayan bir çocuk idiysem?”

"Ben gerçeği biliyorum, Pedro. Senin o küçük trenin ve minik kayığınla oynamayı çok isterdim."

Pedro güldü.

"Ama senin o iki kaplanının güzelliği karşısında benim oyuncaklarım pek sönük kalır."

Tetsuo ona yaklaşarak ellerini tuttu. Hadi bakalım! Nasıl karşı koyacağını bilemediği o tatlı tavırlarıyla yeniden bir şey isteyecekti kendisinden.

"Hadi bırak da oynayalım, Pedro. Ne olur!"

"Pekâlâ. Önce küçük trenimle oynayalım. Minik kayığı akşama bırakırız. şimdi güneş çok güçlü, Kan-kuji izin vermez."

"Doğru."

"Peki nasıl yapalım? Ya bir ip bağlayıp çekelim ya da kendi kendine kaysın diye şu masayı eğelim."

"Hayır. İskemleleri masanın yanına dizelim, o kendi kendine yürür."

"Emin misin?"

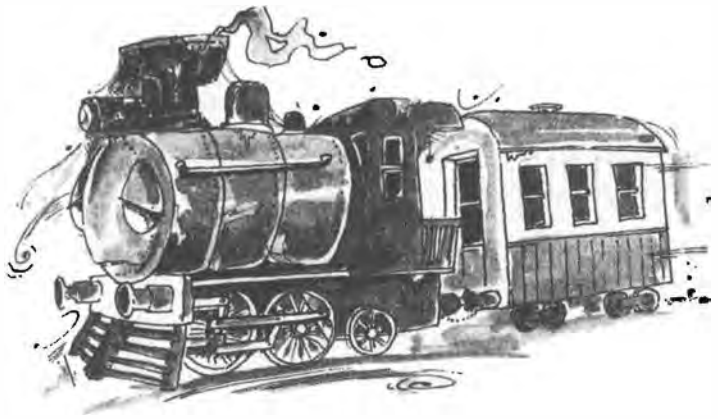
"Görürsün bak."

Pedro, iki iskemleyi masanın yanına çekerek Tetsuo'yu oturttu. Çocuk az sonra çenesini incecik kollarının üzerine dayamıştı. Kendisi de öyle yaptı.

"Tren nerede?"

"Haklısın. Bekle biraz."

Yere eğilerek küçük treni masanın altından çıkarıp üzerine koydu. Üstündeki tozları üfledi, sonra da cebinden bir mendil çıkararak çocuğa daha güzel gö-

rünsün diye özenle temizledi. Ama öyle yaptığı halde tren paslı, boyasız ve çirkindi.

“Ne güzel tren! Bu harika şeyi bana göstermek istemiyordun ha!”

“Hiç de güzel değil.”

“Elbette güzel! Çok kullanılmış olan her oyuncak insana bir başka güzel görünür.”

Pedro küçük treni masanın üzerine koydu. Sonra da gülümsedi, çünkü küçücük tek vagonuyla minik bir lokomotiften başka bir şey değildi bu.

“Peki şimdi?”

“Şimdi özlemlerimizin kurgusunu kuralım, Pedro.”

Tren oflayıp pufladı, dumanlar çıkardı, düdüğünü çaldı, masanın öbür ucuna doğru yola koyuldu. Köşeyi dönerek çuf çuf çuf diye geçmiş günlerin içinden yoluna devam etti.

Pedro bir kez daha çocuk olmuştu. Küçük trenine arkadaşlarını ve en sevdiği şeyleri bindiriyordu. Ken-

disini makinist olarak görüyor, geçip giden manzara-ya el sallayarak düdüğünü çalıyor, köprülerin üzerinden, tünellerin içinden geçip gidiyordu. En yakın arkadaşları hep onunla birlikte yolculuk ediyorlar, lokomotif sürerken gösterdiği yeteneğe hayran kalıyorlardı. Zenci Biriquinho, Anibal, Dotorzinho, hepsi oradaydılar. Köpeği Tulu, kapkara erkek kedisi Gibi, mutfaktan et aşırın dişi kedisi Sonia da oradaydı. Ayrı bir taburenin üstünde de tavuğu Pindu vardı; hemen arkasında durmuş gıdaklayarak her yanı gagalıyordu. Hepsi de öylesine uzak, ama öylesine canlıydılar ki!

Yüreğinde bir ses şöyle soruyordu ona:

"Hayatın boyunca ne yaptın, Pedro?"

O da yanıt veriyordu:

"Hiç."

Gözleri istemediği halde hüzünlü yaşlarla dolmuştu.

Tren gitgide yavaşlıyor, yavaşlıyordu...

Tetsuo'ya baktı.

"Daha istiyor muydun?"

"Hayır Pedro. Bu kadarı yeter."

Pedro, küçük treni yavaşça alarak iskemlesinden kalkıp düşlerinin bozulan büyüünün gölgesinde iyice uzak bir yere götürüp koydu.

Tetsuo, düşünceli bir tavırla ona bakıyordu.

"Neyin var, Pedro?"

Yanıt veremeyeceğini hissediyordu.

“Yüzün çok solgun, sevgili dostum. Hastalıklı bir rengin var. Gidip kanepeye oturalım da biraz dinlen.”

Öyle yaptılar.

“Mendilini versene.”

Pedro mendilini çıkarıp küçük prene verdi.

“Dur da yüzünden akan buz gibi terleri sileyim.”

3

Akşam sona ererken, güneş ufukta alçalıp artık son ışıklarını dünyaya saçmaya koyulmuştu.

Pedro, küçük prensin yanında dalgın dalgın yürüyordu.

"Şu yaban incirinin altından geçelim, sana bir şey göstermek istiyorum."

Orada tek başına duran ağaç, yuvarlak gölgesiyle orayı serinletiyordu.

"Şu dala bak, Pedro."

"Ne var?"

"Şu ölü ağustosböceklerine bak. Dallara yapışıp ölüyorlar ve orada öylece kalıyorlar. Öylesine çok ötmekten ölüyorlar. Ötmekten canları çıkıyor."

Biraz daha yürüdü.

"Şurası da onların mezarlığı. Rüzgâr estiğinde ölü böcekler kuru yapraklar gibi dökülüyorlar."

Yerde bir yığın ağustosböceği ölüsü vardı. Uçuşup oraya buraya dağılarak, rüzgârın onları bıraktığı kumda yatıyorlardı.

Pedro acıyarak baktı onlara.

"Bunun gibi küçücük bir masal böceğini böyle görmek çok hüzün verici."

"Önemi yok. Ölü ağustosböcekleri geçip gitmişler. İşin güzel olan yanı, durmadan ötüp bizim için şarkılar söyleyen yenilerinin olması!.."

"Bırakalım şu böcekleri, Tetsuo. Ölü şeylerden hiç hoşlanmam."

"Neden? Varlıklar, hayat devam etsin diye ölürlər."

"Olabilir, ama bu kadar derin düşünceler beni korkutuyor."

"Benim yapmak istediğim bu değil. Benden ve yaptığım şeylerden hiç korkmamanı istiyorum ben..."

Yolun geri kalanında hiç konuşmadılar. Sonra büyük bir taşın üzerine oturarak gölün dinginliğini seyre daldılar.

"Şimdi ister misin?"

"Yapabilir miyiz, Pedro?"

"Evet. Ama sen uslu dur. Ellerini gölün buz gibi soğuk suyuna sokmana izin veremem."

Gölün kıyısına inerek küçük kayığını aldı, onu durgun suların üzerine koyarak oturduğu yere geri döndü.

"Kayık şimdi yüzmeye başlayacak, Pedro."

Küçük kayık canlanarak suyun yüzünde kaymaya başlamıştı; kâh hızlı hızlı gidiyor, kâh suyun üstündeki dallardan kaçınarak kavisler çiziyordu.

Pedro'nun serüvenlerinin kayığıydı bu. Onu düşlerinde ormandaki tüm ırmaklara götüren kayıktı. Kendini Amazonlar'da, Madeira'da, Mamore'de, Tocantins'de, tüm o bembeyaz kumsallarıyla Araguaia'da görüyordu. Düşlerinin yolculuğuydu bu; çocukluğunun düşleriydi.

"Şimdi kayığın biçimini değiştireceğim."

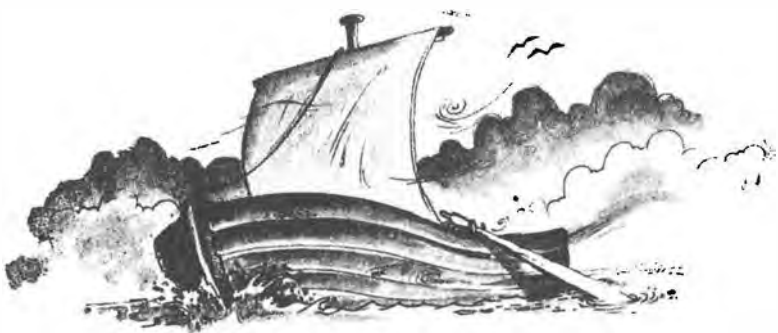
Hemen arkasından ellerini çırpmasıyla kayık güzel bir Çin teknesine dönüşüverdi. Köprünün altına kadar gittikten sonra altı dümdüz bir Japon kayığı olarak geri döndü.

"Brezilya'ya özgü bir şey olsun, Tetsuo."

Yelkenlerinin gücüyle yol alan hafif bir balıkçı teknesi görüldü.

"Şimdi de bambaşka bir şey."

Kayalardan birinin ardından gri bir zırhlı çıktı.

“Lütfen o olmasın, Tetsuo. Savaşı anımsatan hiçbir şey olmasın.”

Bunun üzerine kayak yeniden o basit, külüstür görünümüne geri döndü. Göl kıyısına ağır ağır yanaşarak Pedro’nun kendisini almasını bekledi.

Duyduğu derin bir inlemeyle Pedro kayak içinde Tetsuo’nun yüzüne baktı.

Çocuğun yüzündeki o saydam solgunluk şaşılacak bir maviliğe dönüşmekteydi.

“Neyin var çocuğum?”

Tetsuo zorlukla konuşabiliyordu:

“Pedro, kendimi çok kötü hissediyorum. Beni yukarı götür.”

Pedro, çocuğun kollarını boynuna doladı; ateşler içinde yanmakta olan ellerinde kendisine tutunacak gücü bile olmadığını anlamıştı.

Kendi güçsüzlüğünü de unutup deli gibi koşarak sarayın merdivenlerini tırmanan Pedro, Kankuji’nin çalışma odasına girme cesaretini buldu kendinde.

Kankuji’nin hemen çanı çalmasıyla, Wang Lun mucize gibi çıkıverdi ortaya.

4

İki gün iki gece boyunca Tetsuo çok hastaydı. Pedro kâh terasa çıkıyor, kâh geniş salonlarda dolaşıyor, bazen de oyun odasına sığılıyor ya da kütüphanedeki kanepenin üzerinde uyukluyordu.

Geçmek bilmeyen kaygı dolu saatler boyunca oradan oraya dolaşıyordu. İyi bir haber gelmesini ya da kendisini çocuğun yanına çağırmalarını bekleyip duruyordu.

Öğretmen Kankuji arada bir çocuğun odasından dışarı çıktığında, başını güçlkle dik tutarak, büyük bir umutsuzluk içinde hiç konuşmadan duruyordu.

Ama sonunda Pedro'ya çocuğun yanına girme fırsatı verilmişti.

Odanın içi loştu, yatağın oldukça uzağında yanan birkaç mum ortalığı biraz aydınlatıyordu.

"Işık ona iyi gelmiyor, ateşini artırıyor."

Yanında fazla kalmaması istenmişti. Yatağın yanına sokulduğunca çocuğun dudakları kımıldadı.

Onun söylediklerini anlayabilmesi için Pedro'nun kulağını ağzına iyice yaklaştırması gerekmişti.

"Pedro, sevgili dostum. Seni de götürmeyi öyle çok istiyordum ki. Senin de yanımda gelmeni istiyordum. Seninle birlikte babamın Altın Saray'ına gitmek istiyordum..."

"Günün birinde birlikte gideriz. Beni oraya götüreceğine söz vermiştin, hatırlıyor musun? Ben beklerim."

"Ben şimdi uyuyacağım, Pedro. Uzun süre uyumam gerekiyor. Öyle yorgunum ki!"

"Gözlerini yavaşça yum ve uyu, benim güzel Japon prensim..."

Ellerini hafifçe saçlarının üzerinde gezdirdi; ateşinin yanı sıra ne kadar güçlkle soluk alabildiğini de görüyordu.

Kankuji, hafifçe iterek onu odadan dışarı çıkardı.

"Bir prensin 'uykuya dalmasında' yalnızca annesiyle babası hazır bulunabilirler. Artık evinize dönüp biraz dinlenmeye çalışın. Ona gösterilebilecek sevgi konusunda ben elimden geleni yaptım. Beni avutan tek şey bu."

Pedro oradan ayrıldı, yürümeye koyuldu. Dökecek gözyaşları yoktu Pedro'nun.

Kent ona hiç o kadar boş, sokaklar hiç o kadar

sessiz gelmemişti. Yaşamın içinde hiçbir mzık sesi duyulmuyordu.

Orada içindeki hüznü yumuşatacak hiçbir Şey olmadığını görünce Japon Sarayı'na geri dönmeye karar verdi. Bir yararı olmadığını anlıyordu, ama yüreği onu oraya doğru itiyordu. Cumhuriyet Alanı'na giderek o ışıklı yolda ilerlemeye koyuldu.

Saray her zamanki yerinde duruyordu, ama çevresinde derin bir sessizlikten başka bir Şey yoktu. Siyah bir kadife yumuşaklığıyla her yeri kaplayan bir sessizlikti bu.

Sarayın tüm kapıları, pencereleri kapalıydı. Gl kurumuş, ana kapıdaki kaplanlar yok olmuşlardı. O zlem dolu boşluğun içinde Tetsuo'nun gülümsemeyle konuşma arasındaki anlatımıyla her Şeyi aııklayan sesi duyuluyordu.

Orta kapı sonsuza dek kapanmıştı. Pedro, gölün kıpırtısız bir cama dönüştüğünü görebiliyordu.

Pedro'nun yüreğine sanki bir hanđer saplanmıştı.

"Ah o güzelim Japon Sarayı!.. Güzelim Japon Sarayı!.."

Dşlerle, özlemlerle dolu o sarayın olağanüstü görüntüsünü gözbebeklerine kazıyabilmek işin gözlerini yumdu.

Sonra son bir kez baktı saraya, şnk oraya bir daha artık hiç dönmemeye niyetliydi; ama Pedro'nun gözleri faltaşı gibi aııldı.

Bembeyaz alevler saçan bir yangın Japon Sarayı'nı yutmaya başlamıştı. Çatıdan başlayan yangın hızla yayılarak kirişleri sarmış, ikinci katı silip süpürdükten sonra teraslara doğru inmeye başlamıştı. Aşağı taraftaki gezinti yerleriyle merdiveni de çok geçmeden kasıp kavuracağına benziyordu.

Dumanlar gökyüzüne yükseliyor, kocaman, yumuşacık bulutlara dönüşüyordu.

Sonra alevler her yeri sardı. Kayaları, gölü, köprüyü yiyip bitiriyordu. Pedro'nun yanına da ulaşarak kocaman bir alev diliyle onu içine aldığı gibi gökyüzüne çıkardı. Ama yine de o beyaz alev, yüzüne vuran o güçsüz güneş ışığından daha fazla ısı vermiyordu bedenine.

Ağızından tek bir inilti çıkmamış, yüreği tuzla buz olmamıştı, çünkü yüreği camdan ya da kristalden değil, etten yapılmıştı yalnızca.

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Böylesi daha iyiydi. İçinde yaşayan can kim bilir ne kadar uzaklara gittiğine göre, böyle bir sarayın var olmasına ne gerek vardı?

Her zamanki banka oturup gözlerini yumdu. Hiç değilse bugünlük ne güvercinlere bakmak istiyordu ne balıklara ne de çocuk bahçesinde oynamakta olan çocuklara.

“Neden bu kadar üzgünsünüz?”

Gözlerini açmadan Japon rehberin sesini tanıdı.

"Sizi böyle görmek hoşuma gitmiyor. İki gün iki gecedir bu bankın üzerinde oturuyorsunuz. Dalıp dalıp gidiyorsunuz. Bazen derin düşüncelere dalarak gecenin geç saatlerine kadar burada kaldığınızı görüyorum. Bu hiç iyi bir şey değil. Siz hastasınız. Çok bitkinsiniz."

Durakladı. Pedro gözlerini açmayı hiç istemiyordu. Hayat, bu aptalca kayıtsızlıktan başka bir şey değildi.

"Nisan ayında akşamlar da geceler de sanki daha soğuk olur, gelecek sert kışın habercisidirler. Bu soğuk hava sizin için zararlı olabilir."

Pedro gözlerini açmadan karşılık verdi:

"Benim bedenime artık hiçbir zarar veremez. Ben zaten ölmüşüm."

Başını çevirip gözlerini açtı. Yanındaki Japon reh-

ber, Cumhuriyet Alanı'nın yaşlı bekçisine dönüşmüştü. Bunu anlayınca, kendisine bakmakta olan bekçinin gözlerindeki sevecenliği görüp gülümsedi.

"Bir sigara ister misiniz?"

Bekçi, yarısına kadar içilmiş bir paketi uzatıyordu ona.

"İçemem. İçersem çok kötü olurum. Bütün gece yatakta oturup havayı ciğerlerime çekmeye çalışarak geçiririm."

Sonra dostça gülümseyerek sözlerine devam etti:

"Biliyor musunuz? Kalbim pek o kadar iyi değil. Doktor sigarayı, içkiyi bana yasakladı."

"Öyleyse içmeseniz daha iyi olur."

Kendisi sigarasını yakarak dumanı yukarı doğru üfledi.

"Size bir şey söyleyeyim mi? Kendinize dikkat etmelisiniz. O kadar bitkin, o kadar solgunsunuz ki, teniniz gitgide hastalıklı mavimsi bir renk alıyor."

"Biliyorum."

"Yüzünüzde, bakışlarınızda yaşam sevinci görüldüğünde daha mutlu oluyordum. Buraya geldiğinizde hep bu aynı köşede oturur, kaplanlar, çocuklar, daha bir sürü başka şeyler çizerdiniz, bir de çok güzel bir Japon Sarayı."

"Siz gördünüz mü benim resimlerimi?"

"Hep görürdüm. Siz öyle dalgın olurdunuz ki benim varlığımı bile duyumsamazdınız. Yalnızca bir kez

size sigara ikram ettim, siz de aldınız.”

“Ben o resimleri sonradan büyük tablolarla dönüştürüyordum. Onlar yalnızca taslaktı,” diye güldü Pedro.

“Peki nerede o resimler?”

“Atölyemde olsalar gerek. Onların üzerinde sabahlara kadar çalıştım. Ben artık gidiyorum. Haklısınız. Burası soğuk, üstüm de pek kalın değil.”

“Size bir şey söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Kendinize çok dikkat edin. İnsan dünyaya bir kez geliyor. Sizi böyle görmek hiç hoşuma gitmiyor. Size bunu söylüyorum, çünkü siz benim oğlum yaşındasınız. Doğrusunu isterseniz sizi böyle hastalıklı bir prens havasında görmek hiç hoşuma gitmiyor...”

Pedro gülümseyerek yürümeye koyuldu.

Dalgın dalgın yürüyor, hiçbir şey duyumsamıyordu. Bir şeyin anlamının olup olmaması önemli değildi artık onun için. Delikanlılık çağında bir şiir yazmıştı. O zamanlar ne kadar masum olduğunu düşünerek gülümsedi. Şiir yazmayı düşünmeyen delikanlı olur muydu hiç?

*“Ben bir yapağı parçasıyım,
hırpalanmış, parçalanmış, lime lime,
yerde ayaklar altında ezilmiş...
Günün birinde yolda yürürken*

*ayakların takılırsa böyle bir yapağıya,
parça parça, lime lime...
Yavaşça bas, olmaz mı?
O benim yüreğim olabilir..”*

Şiirler! Şiirler! Şiirler!.. Bütün bunlar ne işe yarayıyordu ki? Hiç. Hiçbir yankısı olmayan, sesi olmayan, canı olmayan şeylerdi bunlar. Yalnızlığın boşluğu saatlerin hüznüyle uyak oluşturuyor, o hüznün de insanın çaresiz yüreğini daraltıyordu.

Artık kendini tutamayacaktı. Uyku, açlık, yorgunluk yok olmuştu. Her şey uzaklarda kalmış, kaygıların içinde eriyip gitmişti; o ise sevgiyle yalvarıyordu.

“Tetsuo, Tetsuo, sevgili dostum, nerelerdesin? Senin kaplanlarıyla sazalarını ne kadar özledim, bir bilsen!”

Gözyaşları içinde ellerini öperek yaşaması için nasıl yalvardığını anımsıyordu. Ama neydi yaşamak denilen şey?..

Hangisi olduğunu bilmediği bir günün akşamıydı, çünkü her şey bir tekdüzeliğe bürünmüştü; caddeden yürüyüp gelirken duyduğu birtakım gürültülerle bu uyuşukluğundan sıyrıldı. Garip bir tören alayı giderek yaklaşıyordu. Ama daha da garibi, caddenin iki yanında yürüyen halktı; yolda yürüyenler olan bitenlere hiç dikkat etmiyorlardı.

Ne otobüsler. Ne otomobiller. Hepsi o güzel tören

alayının içinden kayıtsızca geçip gidiyordu.

Her şey kırmızı, siyah, beyaz renge bürünüyordu.

Kalbi daha bir hızlı çarptı; içgüdüğü bir şey olacağı uyarısında bulundu.

Ejderha yüzlü tuhaf Japon maskeleri takmış insanlar geliyordu; ellerindeki bayrakları sallıyorlar, ışıl ışıl yanan rengârenk fenerleri gösteriyorlardı. Ölçülü, tempolu sıçrayışlarla dans ediyorlardı. Bazılarının da ellerinde kocaman kırmızılı, altın renkli balıklar vardı, kimilerinininki de beyazdı. Tam ortada ise upuzun beyaz sakallı yaşlı Japon erkekleri yan yana yürüyorlardı; ellerini uzun giysilerinin geniş kolları içine gizlemişlerdi.

Öteki hizmetkârların yanında, üzerine sırma iplikle şeftali çiçekleri işlenmiş kırmızılı siyahlı giysisi içinde, bir arabayı iterek yürüyen Wang Lun'u da gördü.

Yanına yaklaştığında bunun bir araba değil, bir tabut olduğunu anladı. Yüreği sıkışarak ürperdi.

Öğretmen Kankuji, tüm bu insanların arasından çıkarak kendisine doğru yürüdü.

"Merhaba Pedro. Küçük prens, babasının Altın Saray'ına doğru gidiyor. Artık sonsuza dek uyuduğu için onu siz de görebilirsiniz. Ama fazla oyalanmayın."

Tabut durdu. Kankuji, beyaz ipeklı çarşafı kaldırıp Tetsuo'nun dingin yüzünü gösterdi ona.

Küçük Japon prensi uyuyordu, hem de mışıl mışıl. Yüzünde en küçük bir acı yoktu, huzurun parmakları onu okşayıp yatıştırmışlardı sanki. Tenindeki mavilik tatlı bir pembeliğe bırakmıştı yerini.

"Tamam Pedro."

O sevdiği insanın yüzünü örten çarşafı Pedro kendisi indirdi yavaşça.

"Yakında görüşmek üzere elveda, benim küçük, sevgili prensim!.."

Bir an şaşkın şaşkın durup bakarak, varlığından kimsenin haberi olmadan geçip giden o tuhaf tören alayını seyretti. Duyduğu şiddetli bir acıyla elini göğsüne götürdü. Gücsüz bedeni caddenin asfaltı üzerine yığılıp kaldı.

Soluk almak istiyor, ama yapamıyordu. Birileri üzerine eğilmişti.

Düşünüyordu. Prensin öylesine güzel olan o tö-

ren alayı kimsenin dikkatini çekmemişti. Oysa bir hiç olan kendisi...

Kalabalıktakilerin gözlerinin içine baktı; yalnızca acıma vardı o gözlerde. O gözlerin gerisinde ise gökyüzünün maviliği, her zamanki gibi, gizemlerle dolu bir dünyanın üzerini örtüyordu.

5

Güller! İki tane gül vardı. Yalnızca iki kırmızı gül. O iki kırmızı gül solmaya başlamıştı. Basit bir bardak suyun içinde yaşıyorlardı.

Pedro yatağın içinde dönüyor, sağ kolunu bir şeyin tuttuğunu duyumsuyordu; bir iğne damarlarına serum akıtmaktaydı. Yaşam serumuydu bu. Yaşam!..

Burnundaki lastik boru, göğsündeki havayı tazelemeye yarıyordu. Karşısında da büyük bir oksijen tüpü duruyordu. Hava kabarcıkları ona uyku veriyor, gözkapaklarını ağırlaştırıyordu.

Serbest olan kolunu kaldırarak çok güçsüz atan nabzını yokladı. Sonra yeniden güllere baktı. İki taneydiler. Renkleri beyaz ve kırmızı olsaydı, yaşamın ve ölümün gülleri olabilirdi.

Uyuşukluğunun içinde düşüncelerini güçlükle toplayabiliyordu. Tansiyonuna bakan ya da nabzını

sayan hastabakıcı yüzünden kaç kez irkilerek uyanmıştı. Nerede bulunduğunu, neden orada olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ne zaman getirmişlerdi onu o hastaneye?

Üzerine öylesine bir bitkinlik çökmüştü ki, kendini bir kilisede sanmaya başladı. Ne mumlar vardı ne de çiçekler.

Hayır hayır, çiçekler vardı. Ama masanın üzerinde. Mihrapta değil. Olağanüstü güzellikte iki tane kırmızı gül vardı. Tetsuo, kırmızılar giymiş olarak daha da güzeldi. Her defasında değişik bir giysiyle karşısına çıkan küçük prensini sonsuzluğun içinde görünce gülmeye başladı. Bu kez baştan aşağı beyazlar giymişti:

“Bugün güzel miyim, Pedro?”

Sonra sarılar içinde ortaya çıkıyordu:

“Bugün güzel miyim, Pedro?”

Dönerek uzun kırmızı giysisini gösteriyordu:

“Ne dersin, Pedro?”

Ah, benim sevgili küçük prensim, sen her zaman güzeldin! Her renkle güzeldin, çünkü sevgi ne renk olursa olsun hep güzeldir...

Düşlerinde tüm tablolarını tamamlamış, hepsini de satmıştı. O güzelim Japon tablolarını alabilmek için müşteriler tartışıp birbirleriyle kavga bile etmişlerdi.

Ama yüreği sessizce azarlıyordu onu. O resimleri,

Japon Sarayı'nda yaptığı o çizimleri satmamalıydı. Satmaması gerekirdi. Onların hepsi Tetsuo'nundu, yalnızca ona aitti. Ama artık bunun ne önemi vardı ki?

"Kaplanlar çok büyük bir fiyata gitti. Ama en yüksek bedel, küçük prensin başında hasır şapkayla olan o renkli tablosuna verildi, anımsıyor musun?"

Anımsamaz olur muydu! Tetsuo'nun kımıldamadan dururken gösterdiği o ciddiyet, sonra da fırsat bulduğunda resmin gerçekten güzel olup olmadığını görmek için koşup yanına gelmesi...

"Dahası var. Bu hastanede hiçbir şey için kaygılanman gerekmiyor. Bir liste çıkardılar; çok sevdiğin için de herkes katkıda bulundu. Bir an önce iyileşip yeni bir Japon resimleri dizisi yapmalısın. Sara, sergiyi açacağına söz verdi. Ona önceden sipariş verenler bile oluyormuş."

Belleğinde Sara'nın yüzünü, Astreia Galerisi'nin merdivenlerini, sanatçıları her zaman özendiren, neler yaptıklarını soran, kendisi gibi en sıradan olanına varana kadar her birinin çalışmalarıyla ilgilenen o genç hanımın sevgi dolu tavırlarını görebiliyordu.

Belki de Carmelio Cruz kendisini neşelendirmek için yalan söylüyordu. Belki de o Japon resimleri hiç kimsenin ilgisini çekmemişti. Yok yok, herhalde o listeyi yapmış olsalar gerekti, çünkü öyle olmasaydı bir

hastanenin böylesine rahat bir odasında değil, Sosyal Yardım'ın bir di şkünler yurdunda bulunurdu...

Gözlerini açtığıında, neredeyse karanlık denebilecek odanın içinde o güllerin daha da solduğunu görüyordu. İki tane kırmızı güldü. Çok geçmeden yaprakları dökülecek, belki de onları kimse görmeyecekti. Kesilen çiçeklere ne kadar yazık oluyordu!

Kim getirmişti acaba onları? İçinden gülüyordu. İyi yürekli Bay Matias'ın yüzü geliyordu gözünün önüne.

"Ah, çocuğum! Sana kaç kez söyledim. Kaç kez rica ettim. O buz gibi atölyede öyle geceler boyu kalıncı mı!.. Çalışmaktan canını çıkardın. İyileştiğin zaman öyle çalışmana göz yumacak değilim. Onca zaman yemek yemeyi unutmana da."

"Yemek yemeyi unutmak mı? Kim bilir!"

"Bak, bir erkek bir erkeğe çiçek getirmez. Ama senin durumunda farklı. Sen bir meleksin. O iki kırmızı gül kendileri seni ziyarete gelmek istiyorlardı. Ben de alıp getirdim."

İşte şimdi oradaydılar, o loşluğun içinde kırmızılıklarını gittikçe yitiriyor, her defasında daha solup kararıyorlardı.

Biraz uykuya daldıktan sonra hastabakıcı kendisini yatakta çevirip canını acıtan bir iğne yapınca uyandı. Hiç karşı koymadı. Bir an gelip bunların hiç-

birinin öneminin kalmayacağını biliyordu. Yalnızca unutmak gerekiyordu. Doğmanın, yaşamanın, acı çekmenin ne kadar sürdüğünü unutmak.

"Güller soluyor."

Hastabakıcı, onun güçsüz sesini duyabilmek için yanaştı.

"Onları atmamı ister misiniz?"

"Hayır. Bugün değil. Onlar benim can yoldaşım. O ikisinden başka kimsem yok."

"Temizlikçi kadın yarın onları alıp götürür."

Gülümsedi. Yarın alması daha iyi olacaktı.

"Gündüz varsa, gece varsa, her zaman bir yarın da olacaktır, Pedro..."

Tetsuo, söylenmesi öylesine zor olan olgun düşünceleri söylemeyi öyle güzel beceriyordu ki! Sonra da sanki terk edilmiş küçük bir çocuğa benziyordu.

"Beni seviyor musun, Pedro? Ama gerçekten çok mu seviyorsun? Birazcık sevmek bana yetmez."

Gözlerini yumdu: Tuhaf bir şeyler oluyordu. Oksijen tüpünden gelen hava son derece hoşlaşmıştı. Sanki Japon rehberin yanında soluduğu o tertemiz hava gibiydi...

Gözleri kapalıyken bile gözkapaklarının ötesinden ışığın çok güçlü olduğunu anlayabiliyordu.

Gözlerini merakla açtı, yanılmamıştı. Odanın içine altın renkli bir ışık dolmuştu. Duvarlar genişlemişti, her yandan ılık bir rüzgâr esiyordu.

Çevresindeki hastane yok olmuştu; masmavi bir tarlanın ortasında çok güzel beyaz bir kayanın üzerinde oturuyordu. Yerdeki çayırlar bile çok hoş mavi bir tona bürünmüştü.

İçini bir sevinç kapladı. Küçücük, hafifçecik bir karaltı kendisine doğru yürüyordu. Gördüklerine inanabilmek için gözlerini defalarca ovuşturması gerekti.

Üzerinde beyaz ve siyah renkli çiçekler olan bal renkli bir giysi içinde Tetsuo kendisine doğru yürüyordu. Onu kucaklamak için daha uzaktan iki yana açmıştı kollarını.

"Pedro!"

O düşü yitirme tehlikesiyle karşılaşmamak için üzerinde fazla düşünmek istemiyordu.

"Bu bir düş değil, Pedro. Bu benim. Bana iyi bak."

Yüzünün saydam bir porseleni andıran o hastalıklı mavimsi rengi gitmişti. Elleri güneşle renklenmiş, teni sağlıklı pembe bir renk almıştı.

"Sana verdiğim sözü yerine getirmek istiyorum."

Pedro'nun yüzünü elleri arasına alarak kendi yüzüne yaklaştırıp tatlı tatlı okşadı.

"Seni almaya geldim. Babamın Altın Saray'ına gideceğiz, orada çok mutlu olacağız. Sonsuza dek mutlu. Hep oyunlar oynayacağız. Bir daha hiç acı çekmeyeceğiz."

Eğilerek oradaki bir havuzun suyuna yaklaştı. Ellerini suyun içine soktu.

"Gördün mü, Pedro? İstedğim zaman suyla oynayabilirim; ne ellerim donuyor artık ne de acı duyuyorum."

Hâlâ ıslak olan elleriyle Pedro'nun yüzünü tutarak ruhunun derinliklerine baktı.

"Anımsıyor musun, sana nasıl durmadan beni sevip sevmediğini soruyordum?"

"Hiç unutmuyum!"

"Ben güzel miyim, Pedro?"

"Şimdi eskisinden de güzelsin, sevgili prensim."

"Öyleyse gidebiliriz."

El ele tutuşarak dışarı çıkıp masmavi olmuş kırların güzelliğini seyrederek, hiç acele etmeden yürümeye koyuldular.

Pedro bir ara geri dönmeye kalkıştı, ama Tetsuo onu engelledi.

"Gerek yok, Pedro. Onlar seni izliyorlar. Ama artık o boyası dökülmüş küçük trenle külüstür minik kayık değil onlar. İnan bana. Altın rengine bürünmüş olarak güneş gibi pırıl pırıl parlıyorlar. Bu mavi çayırların yumuşaklığı içinde altın renkli bir esinti yaratıyorlar."

Biraz daha yürüdükten sonra durdular.

"Baksana Pedro, tam sana söz verdiğim gibi."

Tanımlanamaz güzellikte, baştan aşağı altından bir saray belirmeye başlamıştı. Sanki yere değmiyor-

du da, gökyüzünün ve toprağın o uçsuz bucaksız maviliği içinde yüzer gibiydi.

"İşte babamın sarayı burası!"

Pedro heyecandan zorlukla adım atabiliyordu.

"Şu porselen çanların ezgisini dinle. Onlar senin için çalıyorlar, Pedro."

Heyecanına yenilen Pedro daha fazla dayanamadı:

"Tetsuo, sen kimsin, sevgili prensim?"

Çocuk gülerek yüzünü Pedro'nun eline sürdü.

"Hani sana korkunç bir çocuk olup olmadığımı sormuştum, anımsıyor musun?"

"Evet, anımsıyorum."

"Beni hiçbir zaman çirkin bulmamanı istiyordum."

"Ben seni hiç öyle görmedim ki."

"İşte insanlar bizi anladıklarında, görevimizi bundan daha güzel yerine getirmiş olamayız..."

Pedro'nun yanından uzaklaşarak gülümsedi.

"Sol elimde ne var?"

Elini hafifçe araladı.

"Yaşamın beyaz çiçeği."

"Öyleyse onu üfleyelim."

Pedro'yla birlikte çiçeğin içine hava üflediler. Çiçeğin taçyaprakları akşam melteminde yok olup giden tüyleri andırıyordu.

"Ya öteki elimde?"

Pedro öylesine büyülenmişti ki yanıt veremiyordu.

Tetsuo daha da yavaşça açtı parmaklarını.

"Sevginin siyah çiçeği, Pedro. İşte bunu her zaman elimizde tutacağız."

Pedro'nun bacaklarına uzun uzun sarıldı durdu. Pedro da yüzünü çok sevdiği prensinin yüzüne yaklaştırabilmek için yere doğru eğildi.

"İşte ben o çiçeğim, Pedro."

6

Az sonra durulacak olan akşam rüzgârı odanın içine dolarak o solmuş güllerin saplarını sarstı.

Güller de yavaşçacık yapraklarını döktüler. Taçyaprakları bir dantel örtünün üzerine sessizce düşüyorlardı.

Yalnızca Tanrı'nın gözleri görebildi bu görüntüyü...

José Mauro de Vasconcelos

JAPON SARAYI

Yaşam ve düşlerin masalsı renkleri...

Pedro, ucuz bir pansiyon odasında yaşayan yapayalnız bir ressamdır. Yine düşlere dalarak sokağa çıktığı bir gün, havuz kenarında bir banka oturur; kuşları, ağaçları, oynayan çocukları izlemeye başlar. Derken, yanında Japon giysileri içinde, çekik gözlü bir yabancıнын oturduğunu görür. Kimdir bu yabancı? Bir esin perisi mi, yoksa onu çocukluk anılarına sürükleyecek bir kılavuz mu?..

